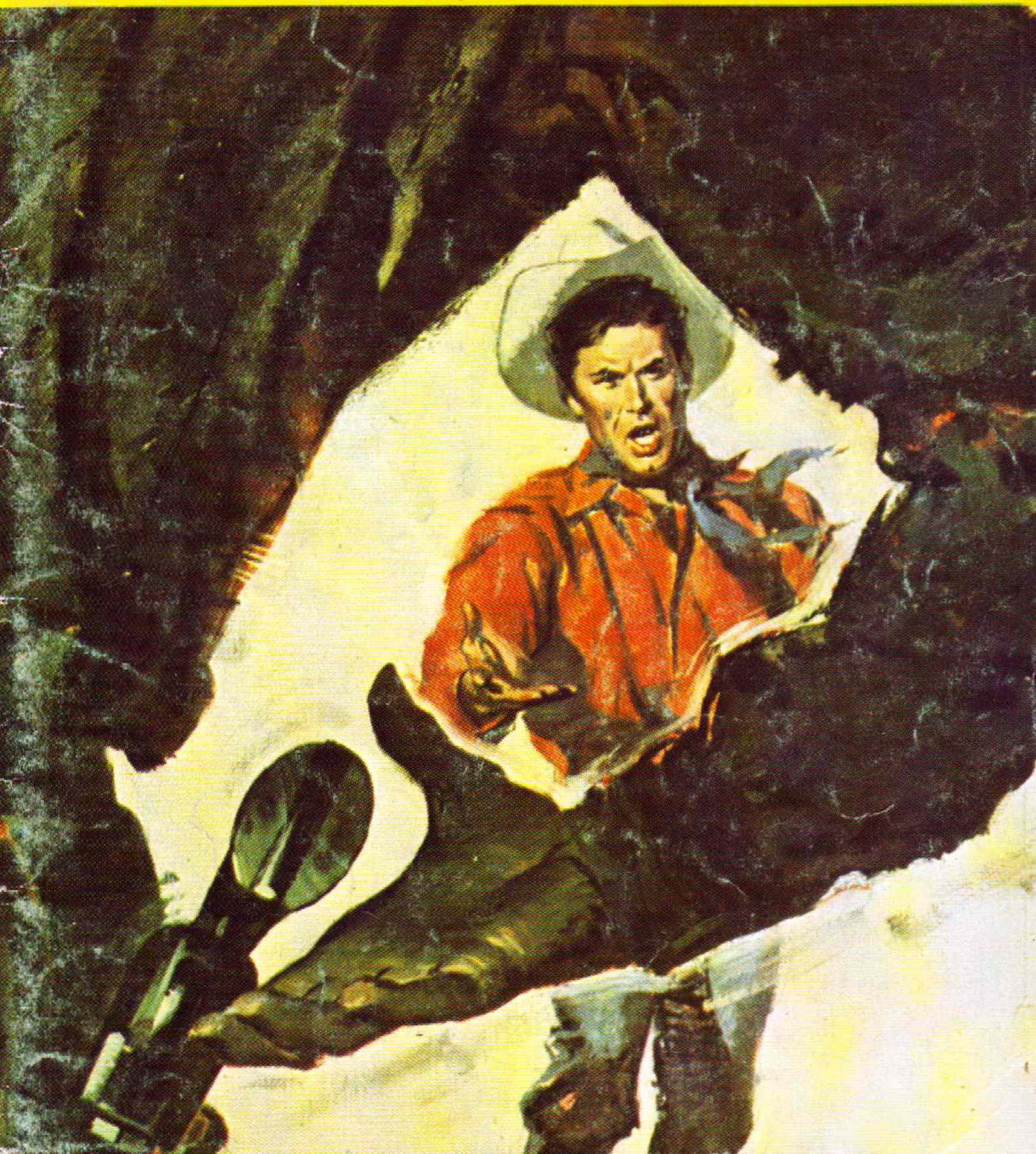

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 20 d. BROJ 465

STRANAC I ODMETNIK

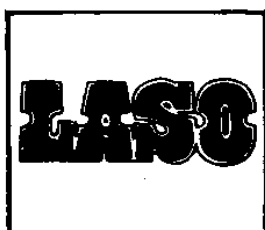

S. Jurdana

STRANAC I ODMETNIK

LASO 465 :

S. JURDANA: **STRANAC I ODMETNIK**

Recenzija: Mladen Stary, književnik

Copyright: S. Jurdana

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: **Marcel Čukli**

SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr Vladimir Anić, Ljudevit Bauer (predsjedavajući), Nenađ Brixy, dr Adolf Dragičević, inž. Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan, Ismet Voljevica, Ana Župan-Bender – **GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK:** Borivoj Jurković

LASO - Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a »Vjesnik« n.solo., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva: »Laso«, Redakcija »Romani i stripovi«, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost »Vjesnik« n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n.su-b.o. i OOUR TM n. sub. o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) »Vjesnikova« Prěss agencija Zagreb. Cijena pretplate za godinu dana iznosi 780 d ili 702 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 390 d ili 351 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR »Vjesnik«, Interna banka, s oznakom za »Laso«. Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00 HFL 37,00, US\$ 15,00 – Uplata za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za »Laso«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za Marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 9000 d, -'b stranica 7000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 – 1973. od 26. XI 1973.

IZLAZI 10. 9. 1982.

I

Stari Daniel Boob McCormick, šef i jedini službenik u neuglednoj drvenjari koja se na pročelju kitila pompoznim slovima. Željeznička postaja NORTH PLATTE, nesvjesno je podigao glavu koja je dotle mirno drijemala na službenom stolu i pogledao prema starom satu, obješenom o raskliman, zardali čavao na zidu. Pola dvanaest pokazivao je sat McCormicku, no taj podatak nije bio baš sasvim pouzdan i stari se pljanac više uzdao u svoj unutrašnji osjećaj za vrijeme, koji ga nije prevario nijednom za posljednjih pet godina službe, od dana kad je prva željeznička kompozicija Pacific Union svečano prošla kroz North Platte iskrcavši šaroliko društvo došljaka sa srednjeg istoka.

North Platte, zabačeni gradić u Nebraski, nalazio se nepo-

sredno uza željezničku prugu Omaha – Ogallala i na njegovoj se stanici vlakovi odavno već nisu službeno zadržavali. Tek na povratku iz Ogallale vlak bi zastao da primi po nekog trgovca koji se vraćao u Kansas, ili da pričeka dok goniči u rasklimane, teretne vagone ne natrpaju stoku koju su tjednima tjerovali preko visoravni Arkansasa. Na putu prema Ogallali strojovođa bi, prolazeći kroz postaju North Platte, malo usporio i mahnulo staromu McCormicku koji je opet, bez obzira na to što se vlak nije zadržavao u stanici, revnosno shvaćao svoju dužnost prometnika i službeno otpozdravljao, obznajući tako strojovodi kako je sve valjano. Vlak bi se ponekad nepredviđeno zaustavio da lokomotiva uzme vodu i u tim bi prilikama strojovođa i

McCormick izmijenili nekoliko riječi o viskiju i Indijancima.

Kompanija je odredila da jednom na mjesec vlak mora stati u postaji North Platte i stari bi McCormick tog dana radoznao promatrao rijetke namjernike koje su tko zna kakvi razlozi naveli na to da se zapute o taj zabačeni dio Zapada. Danas, međutim, nije bio taj dan i McCormick je znao da će vlak najvjerojatnije protutnjati prema klancu rijeke Platte i dalje do Ogallale, a pred njegovom će se postajom zaustaviti tek prekstura u povratku. On se svejedno probudio i pripremio da službeno dočeka vlak pred ulazom u stanicu, znajući da bi u protivnom strojovođa posumnjao nije li stari McCormick zaspao možda zauvijek za svojim stolom.

Daniel Boob McCormick znao je što mu je dužnost.

* * *

U dugačkom prašnjavom vagonu kompozicije Union Pacific, koja se monotono vukla središnjom prugom Nebraske, nalazio se samo jedan putnik. Muškarac u kasnijim srednjim godinama, mršava, energičnog lica, drijemao je na drvenom sjedalu. Bio je odjeven u nekad elegantno ali sad već iznošeno tamnomodro odijelo. Ispod široka uprljanog ovratnika bijele košulje nosio je elegantnu tamnu mašnu, a na nogama dugačke jahaće čizme, ukrašene mamuzama od sjajnog čelika. Drijemao je, ruku prekrštenih na prsima, a široki obod šešira skrivao je njegove oči. Ležao je nepomično, bez glasa, i činilo se da njegovu miru nimalo ne

smeta ljuljanje vlaka po vijugavoj pruzi. Na polici iznad muškarčeve glave nalazila su se dva tanka crna kovčega s pozlaćenim bravama.

U vagon je ušao kondukter, sitan starčić odjeven u zamašćenu uniformu od koje je oduzarala nova novcata kapa s obodom opšivenim zlatnom vrpcom. Starčić je, držeći oprezno veliku konduktersku torbu, s mukom prolazio kroz vagon koji se ljuljao i pazio da usput ne okrzne i probudi neznanca čije su ispružene noge zatvarale više od polovine prolaza između sjedala.

Provlačenje između putnikovih nogu i sjedala na suprotnoj strani vagona oduzelo je starčiću prilično vremena, ali prošlo je uspješno. Ne dotaknuvši neznanca koji je čitavo vrijeme ležao zatvorenih očiju, starčić i njegova velika torba produžili su prema vratima što vode u susjedni vagon. U trenutku kad je uhvatio kvaku i pripremio se na udar hladnoga jesenskog vjetra, stari kondukter iznenada je začuo rezak glas:

— Šefe, dodite ovamo!

Starac se osvrnuo, vratio tri koraka natrag i pogledao neznanca koji nije nimalo promijenio svoj udoban položaj na sjedalu. Ovaj je put imao otvorene oči. Ravnodušnim pogledom promatrao je konduktera. Još u nedoumici jesu li se putnikove riječi odnosile baš na njega, kao da u vagonu nisu bila samo njih dvojica, starac je zbunjeno progovorio:

— Nešto ste meni rekli, gospodine?

— Pozvao sam vas da dodete ovamo.

– Što mogu učiniti za vas? – upita kondukter.

– Dati mi jednu obavijest. Kad ćemo stići u North Platte?

Starac ga začudeno pogledao.

– Gospodine, u North Platte trebamo ući svakog trenutka. Ali ovaj vlak ne stoji u North Platteu. Zar vam to nisu rekli u Omahi?

Putnik se podigao sa sjedala i popravio šešir široki obod kojega je zaklanjao njegov pogled. Bio je barem za glavu viši od starog konduktera. Otvorio je prozor i zagledao se u krajolik, travnatu obalu svijetlozelene studene planinske rijeke Platte. Nedaleko od nje gradić po kojemu je dobila ime živio je svoj nemiran život.

Stari kondukter zaputio se ponovo prema vratima što vode u susjedni vagon, upozorivši usput putnika:

– Gospodine, sljedeća je stanica Ogallala. Ondje smo za dva-tri sata, a odatle do North Plattea dobrom konju ne treba više od šest sati. Nećete biti baš oštećeni.

Neznanac ga naglo prekide:

– Stanite!

Starčić je zastao i začudeno ga pogledao. Neznanac je nastavio:

– Zar nijedan vlak ne staje u North Platteu?

– Jedan, ali taj vozi tek za petnaestak dana.

– Kad se vratite u Omahu, reći ćete svojim šefovima da smo malo promijenili vozni red – prozbori putnik.

– Kako to mislite? – upita kondukter.

– Ovaj će vlak ipak stati u North Platteu – odvrati neznanac i snažno povuče ručnu kočnicu koja se nalazila na stropu točno iznad prozora.

Gotovo u istom trenutku kotači snažno zaškripaše i vlak iznenada izgubi brzinu. Putnik se čvrsto uhvatio za rukohvat pokraj sjedala a stari kondukter, povučen teškom službenom torbom, izgubio je ravnotežu i pao na pod vagona, udarivši glavom u rub sjedala.

– Vi...vi...ludače... što to radite... – dahtao je starac dok mu je iz čela tekao tanak mlaz krvi.

Kotači su i dalje nesmiljeno škripali a vlak se kretao sve sporije i sporije dok napokon sasvim ne stade.

– Krenimo – reče neznanac kondukteru, povukavši ga pri tom za ovratnik zamašćenog kaputa.

Posrćući, starac je zabrzao kroz vagon za neznancem koji se stubama već spuštao na tucanik pokraj pruge, noseći svoja dva duga, elegantna kovčega.

Spustivši se, neznanac ga je trenutak pričekao a zatim kratko naredio:

– Podite za mnom.

Došli su do stočnog vagona, trećega po redu u kompoziciji, zaključanoga golemim lokotom.

– Otvorite!

Starac je drhtavom rukom otvorio torbu i izvadio svežanj velikih ključeva. Odabrao je jedan, pokušao njime otključati lokot, ali bezuspješno. Odabrao je drugi, treći, no ni jednim ključem njegove drhtave ruke nisu mogle otključati teška zardala

vrata. Tad se s lokomotive obavijene oblakom pare oglasio strojovoda:

— Frank, što se događa, zašto smo stali?

Upravo u trenutku kad je neznamac iz pojasa na ledima izvukao revolver starac se okrenuo i ugledao cijev upereću u svoje čelo. Neznamac mu je dao kratak znak i starac je povikao prema strojovodi čija se glava jedva nazirala od pare:

— Ne uzbuđuj se, Jim! Imali smo malu nezgodu, ali sve će biti dobro. Za nekoliko minuta moći ćeš krenuti!

Jedva je završio rečenicu kad mu pokraj glave odjeknuše dva pucnja. Detonacija ga umalo nije oborila na tlo. Kad se pribrao, ugledao je neznanca kako izlazi iz stočnog vagona i vodi na užici dva konja nestrpjiva da nakon duge vožnje vlakom pojure galopom niz preriju. Hicima odvaljen lokot ležao je na kamenu pokraj pruge.

Oba konja bila su osedlana. Na krupnoga smeđeg konja neznamac je remenjem pričvrstio dva kovčega a on je zajahao vranca. Sve to nije trajalo dulje od minute. Uzajahavši, neznamac se okrenuo prema zbunjenom konduktoru:

— Do viđenja, staro momče! Možda se opet sretnemo!

Mahnio je na pozdrav, prihvatio drugog konja za uzicu i laganim kasom krenuo prema North Platteu, kilometar-dva udaljenomu od mjesta na kojemu je vlak stao.

— Što li će pomisliti Boob McCormick? — razmišljao je konduktar dok se s olakšanjem penjao na lokomotivu kako bi

obavijestio strojovodu da mogu nesmetano nastaviti vožnju.

* * *

Na veliko iznenađenje Booba McCormicka vlak se zaustavio na otvorenoj pruzi, nekoliko stotina metara prije stanice. Stari prometnik isprva je pomislio da se dogodio neki kvar, da je nestalo pare ili je pukla kakva osovina na trošnim vagonima i poveselio se kako će opet imati priliku da popije čašicu sa svojim znancima. Čuvši dva pucnja i ugledavši potom čovjeka koji nešto petlja oko konja, McCormick je znao da nije posrijedi nikakav kvar. Kad je vlak napokon nastavio vožnju, shvatio je da je sve završilo dobro. Mahnuo je strojovodi koji ga je, u prolazu kroz stanicu, pozdravio s dva duga zvižduka, i vratio se u ured da popije čašicu, pristavi grah na vatru i odrijema prije ručka.

Nije opazio da su čovjek koji je sišao s vlaka i njegova dva konja promijenili smjer kretanja. Isprva su krenuli prečicom prema North Platteu. Sad su se kretali prema njegovoj stanici.

II

Premda je već prošlo podne, Tom Lester još nije ustajao iz kreveta. Kate Kelly, djevojka s kojom je proveo noć, već je nekoliko puta ulazila u sobu i upozoravala ga kako je vrijeme da se odjene i side na ručak u prostrano prizemlje svratišta pod nazivom „Kellyjev vrč“, u kojemu je Lester proveo već dvadeset treću noć od svog do-

laska u North Platte. On bi svaki put zarežao i istjerao djevojku van. Prvo, nije osjećao glad, osobito ne za hranom kakvu je pripremala Kate, kćerka Billa Kellyja, vlasnika ovog čumeza. Drugo, uobičajena partija pokera koju je igrao svakog dana u pokrajnjoj sobici iza točionika za kojim je Bill Kelly točio bljutavo pivo i pravljene viski počinjala je, najčešće, oko četiri poslije podne, što je Tomu Lesteru ostavljalo još gotovo četiri sata vremena za koje nije znao kako da ga utroši. Kad je, bunovan, proučio sve okolnosti, činilo mu se najpametnije da i dalje ostane u krevetu, iako mu je bilo jasno da će kad-tad morati ustati i suočiti se s novim danom u ovom izbjegličkom brlogu.

U razmišljanju prekinulo ga je kucanje na vratima.

— Spavam! — povikao je Lester s kreveta ali za djelić sekunde prekasno.

Kate Kelly, tridesetogodišnja punašna djevojka već je ulazila u sobu držeći poslužavnik na kojemu se pušila šalica kave.

— Odlučila si da me digneš, kujo, a? — uzdahne Lester.

— Donijela sam ti kavu — reče djevojka i stavi poslužavnik na stolić u sredini sobe.

Lester ustane i u gaćama prošetava do prozora. Odmakne zastor i prostoriju ispuni dan od kojega ga zaboje oči.

Djevojka mu pride, pomiluje ga po kosi i blago ugrize za mišiću, no Lester se s grimasom gađenja na licu odmakne i pride stoliću s kavom. Djevojka snuždeno izide iz prostorije.

Lester potraži bocu viskija koju je sinoć ostavio negde ispod kreveta, u trenutku kad je

počinjao ljubavnu igru s kćerkom vlasnika krčme. Otpi dobar gutljaj viskija a zatim srknu kavu. Sinoć mu se baš nije vodila ljubav s Kellyjevom kćerkom, kao što mu se uopće nisu provodili dani u »Kellyjev vrču«, no Lester je dobro znao da je u ovom trenutku »Kellyjev vrč« za nj najbolji mogući izbor.

Tom Lester je prije dva mjeseca, u gradiću Wichita, ubio mjesnog šerifa i njegova zamjenika.

Tri je godine Tom Lester uspješno jahao s bandom koju je vodio ozloglašeni Angelo Ramirez, polumeksikanac, nadaleko poznat po drskosti u izvođenju razbojničkih prepada. U bandi Ramirez bila su ukupno jedanaestorica. Sve do pljačke u Wichiti nekažnjeno su izveli više od pedeset prepada na banke, vlakove i kočije. Kad su odlučili opljačkati mjesnu banku u Wichiti, nisu očekivali neke veće probleme. Wichita je bila maleno mjesto, izvan djelokruga saveznih šerifa, u kojemu se za red brinuo samo jedan ostarjeli šerif i njegova dva pomoćnika. Mladi Johnny Dothan, Ramirezov prijatelj, kojega su svi u bandi po nepisanu pravilu prihvaćali kao Ramirezova zamjenika, prvi je predložio da se opljačka banka u Wichiti, pošto je od nekog dojavljivača saznao da će tog dana oblasni farmeri uložiti u nju svoje tromjesečne uloge. Trebalo je da ulov bude iznimno bogat, a čitav se posao činio neobično lak.

Isprva je sve teklo bez teškoća. Ujahali su u Wichitu podijelivši se u tri skupine kako ne bi privlačili pažnju prije vremena, i skupili se pred bankom. Rami-

rez, Dothan, Lester i još trojica upali su u banku, a preostala petorica čekala su pred ulazom i pazila da se odnekud ne pojavi šerif ili da netko od građana ne zapazi što sumnjivo i digne uzbunu.

U banci koja se uskoro trebala zatvoriti nalazilo se nekoliko farmera i četiri blagajnika. Kao da nisu bili previše iznenađeni razbojničkim prepadom, mirno su dopustili da pljačkaši potrpaju novac u vreće. Činilo se da će sve proći bez pucnjave, no u trenutku kad su razbojnici krenuli prema izlazu, jedan je od blagajnika odlučio postati heroj i povukao je revolver, dotle skriven ispod pulta. Blagajnik nije bio dovoljno brz, a pogotovu ne za Johnnyja Dothana koji je, na prvu njegovu kretnju, izvukao revolver i jednim ga metkom pogodio u glavu. Blagajnik se srušio mrtav na pod, no njegovu junaštvo nije bilo sasvim uzaludno jer je prasak iz banke iznenada digao na noge čitavu Wichitu. Gradom su se još vrzmali farmeri koji su tog dana ulagali svoj novac. Kad su shvatili da je novac u opasnosti, odmah su pohitali da ga brane. Petorica ispred banke našla su se pod kišom metaka.

Uistinu, nitko iz bande nije očekivao tako jak otpor u Wichiti, no farmeri su, čini se, protivno Dothanovim obavijestima, ipak obavili neke pripreme za slučaj pljačke. Svi su bili izvrsno naoružani i njihove su puške bile strahovito djelotvorne.

Kad je poginulo pet nezaštićenih razbojnika ispred banke, počeli su pregovori. Ramirez je zaprijetio da će poubijati sve taoce u banci ako se njemu i pre-

ostaloj petorici pljačkaša ne omogući nesmetan odlazak iz grada. U međuvremenu se pojavio i šerif s pomoćnicima nakon kraćeg oklijevanja, pristao je na Ramirezove uvjete.

— Oslobodite ljude, ostavite novac i neće vam ni vlas pasti s glave! — doviknuo je šerif iz zaklona a na te su njegove riječi šestorica razbojnika, gurajući ispred sebe farmere i trojicu blagajnika, polako izišli iz banke.

Razbojnici su uzjahali, a šerif i dvojica pomoćnika istupili su iz zaklona s uperenim puškama. Kad je Ramirez, uzviknuvši, podbo svog konja, Johnny Dothan neočekivano je i bezrazložno ispalio metak u jednoga od farmera koji su bili u banci. To je bio povod za opću vatru u kojoj su stradali svi taoci. Od razbojnika preživjeli su Ramirez, Dothan i Lester. Lester je ubio šerifa i jednoga njegovog pomoćnika. Kad je, neozlijeđen, izjahao iz grada, znao je da će njegova slika na potjernici uskoro krasiti zidove ureda svakog šerifa na zapadu.

Razdvojili su se nakon izlaska iz Wichite. Ramirez i Dothan krenuli su na jug, a Lester na sjever. Ramirez se rodio na granici Meksika i Teksasa i ondje je u blizini gradića Sanderson imao sklonište u koje je odlazio uvijek kad bi okolnosti na sjeverozapadu za nj postojale nepovoljne. Od svih članova bande pristup u to sklonište imao je jedino Johnny Dothan. No, sad kad bande više nije bilo, Ramirez se dogovorio s Lesterom da ga ovaj za nekoliko mjeseci, u proljeće, potraži u blizini Sandersona. Do tada će,

pretpostavljali su, potjera zaboraviti na njih tako da će moći u miru osnovati novu bandu i krenuti u nove pothvate.

Lester je bez pogovora prihvatio Ramirezovu odluku, iako mu je od prvog trenutka bilo jasno da je do proljeća još vrlo daleko i da će čitavo to vrijeme on, Tom Lester, živjeti u strahu od ruke zakona, da će se skrivati po najzabitnijim rupama zapada i u svakom namjerniku prepoznavati saveznog šerifa, i to sve samo zato kako bi pažnju potjere odvratio od Ramireza i Dothana. Sve je to Lesteru bilo jasno, pa ipak nije proturječio Ramirezovoj odluci jer dobro je znao da se o Ramirezovim odlukama ne isplati raspravljati. Angelo Ramirez nikad ih nije mijenjao dobrovoljno, a Lester je shvaćao da nema nikakve izglede u borbi protiv njega i Dothana i zato se pomirio sa sudbinom. Pokušat će preživjeti do proljeća a tad će opet, kao i uvijek, dosad on, Dothan i Ramirez jahati zajedno.

Kad su Ramirez i Dothan nestali iz vidokruga, s takvim se mislima Lester zaputio na suprotnu stranu.

Danima je izmicao potjeri koja je nakon prepada u Wichiti bila upornija nego ikad prije toga. U koje bi god mjesto došao, prvo što je ugledao bila je potjernica na zidu šerifova ureda na kojoj je, ispod crteža njegova lica, masnim slovima pisalo:

Takvo je mjesto bilo North Platte. U North Platte stigao je nakon dugog jahanja. Umoran od spavanja pod vedrim nebom, Lester je to što u North Platteu nema njegove potjernice prihvatio kao znak da se sre-

ća napokon okrenula. Taj zabiti gradić činio mu se tad kao zemaljski raj, a zadimljena krčma »Kellyjev vrč« doimala se poput najskupljeg hotela.

Poslije dvadeset tri dana boravka u »Kellyjevu vrču« Tom Lester nije zadržao prvotno oduševljenje ali je i sada, dok se brijao u svojoj sobi, dobro znao da nema drugog izbora. Sve do tle dok je njegovo ime najtraženije na potjernicama zapada, Tom Lester bio je osuđen da boravi u »Kellyjevu vrču« u North Platteu, da pije patvoreni viski Billa Kellyja i provodi noći s njegovom kćerkom Kate. Bio je pri tom svjestan još jednoga: samo sreći može zahvaliti što mu je, umjesto omče ili metka, podarila takav život.

* * *

Vatra u peći što je grijala drvenjaru Daniela Booba McCormicka opasno se smanjila i starac se sagnuo da je pročačka i ubaci u nju komad drveta. Zahvatio je potom vode iz velike zdjele u kutu prostorije, pristavio vodu na peć i u posudu usuo četiri šake graha koji je čuvao u jednoj od ladica svog stola. Dohvatio je zatim bocu s viskijem, napunio do polovice čašu na stolu i sagnuo se da ostavi bocu na mjestu gdje je pouzdano nitko osim McCormicka ne bi mogao pronaći – u drvenom košu za otpatke ispod stola.

Kad je opet podigao glavu, McCormick je ugledao visokog neznanca koji je stajao nepomično na vratima prostorije i promatrao ga hladnim, odsutnim pogledom.

McCormick je bio siguran da je to čovjek iz vlaka koji je, očito, zbog nečega promijenio smjer, no ipak mu nije bilo sasvim jasno kako se to neznanac nečujno i nezapaženo primakao željezničkoj stanici.

– Nisam više nizašto – pomislio je McCormick. – Svaka budala može me iznenaditi.

Stranac je bez riječi zurio u njega.

– Vi ste vjerojatno čovjek koji je nekoliko stotina metara niže sišao s vlaka – otpoče McCormick. – Trebate li nešto?

Stranac je ušao u prostoriju, pogledao McCormickov stol, došao do peći na kojoj se kuhao starčev ručak. McCormick hladnokrvno nastavi:

– Niste mi odgovorili na pitanje.

Stranac mu odvrati mirnim glasom:

– Vi ćete odgovoriti na dva moja pitanja.

– Pitajte. Ako je to sve što tražite od mene, stojim vam na raspolaganju.

– Prvo pitanje glasi: da li je Charlie Bassett u North Platteu?

McCormick ga pogleda ispod oka.

– Charlie Bassett? Vi, pretpostavljam, mislite na momka koji u ovim krajevima obavlja dužnost saveznog šerifa?

– Na njega sam mislio – kratko odvrati stranac.

– Već dva dana nisam zalazio u grad. Ako je Charlie Bassett u njemu, sasvim sigurno nije stigao vlakom – odgovori McCormick.

Stranac, nepromijenjena izraza lica, dođe do vrata prostorije.

– Drugo pitanje: je li bilo koji drugi savezni šerif u North Platteu?

– McCormick nakon kraćeg razmišljanja odgovori:

– Ni jedan nije stigao vlakom.

Stranac je izišao iz drvenjare i na pragu izgovorio tihim glasom:

– Nadam se da govorite istinu.

Odmah zatim zajahao je svojega crnog konja i laganim kasom zaputio se prema gradiću u daljini.

Daniel Boob McCormick posegnuo je, s pritajenim osjećajem olakšanja, za čašom na stolu. Izišao je iz svog ureda i gledao za strancem čiji je lik na ravnom putu prema North Platteu postajao sve manji. Činilo mu se kao da je već negdje sreo tog čovjeka, nekad prije, u svojoj pustolovnoj mladosti. Bio je siguran u jedno: takvu vrstu ljudi nikad nije poželio susresti ponovo.

* * *

Stranac je projahao pokraj maloga prljavog svratišta koje se nalazilo na samom ulazu u grad i ujahao u glavnu i gotovo jedinu ulicu North Plattea u kojoj u podnevnim satima, nije bilo ljudi. Jahao je polako, korakom, a njegove oči pažljivo su promatrale drvene zgrade sa strane sve dok mu na jednoj od tih zgrada pažnju nije privukao natpis: Pokeraški salun.

Pred Pokeraškim salunom, krčmom koja se ni po čemu nije razlikovala od bezbroj takvih diljem zapada, bilo je privezano desetak konja. Stranac je sjahao, priključio svoja dva konja

ostalima i otvorio kričavo obojena staklena vrata.

Unutra je bilo zadimljeno i bučno. U sredini oveće prostori-je nalazila su se tri stola za kojima su sjedili kartaši, a po strani, duž čitavog zida, bio je smješten točionik za kojim je poslo-vaao neki omanji čovječuljak. Pokraj točionika stajalo je ne-liko ljudi i pijuckalo, proma-trajući kartaše. Na stranca ispr-va nitko nije obratio pažnju.

Došao je do točionika i naslo- nio se na mesingani rub.

– Viski, gospodine? – obra- tio mu se točioničar poslije kra- ćeg vremena, brišući čaše prlja- vom krpom.

– Viski – odgovori stranac. – I jednu obavijest.

– Samo pitajte. Vidim da ste novi ovdje.

– Danas sam prvi put došao u North Platte kažite mi gdje se u ovom gradu može prespavati.

Točioničar je stavio malu ča- šu viskija pred stranca i pogle- dao ga ispod oka.

– Namjeravate li se ovdje dugo zadržati?

– Ovisi – kratko odvrati stranac.

– Niste mi baš nalik na kau- boja koji čeka da goniči dopre- me stoku kako bi im pomogao pri ukrcaju – odmjeri ga čov- jek za točionikom. – Niti mi iz- gledate kao netko tko je čitav život proveo na ranču.

Stranac radoznalo pogleda točioničara.

– Nikad nisam radio na ran- ču niti gonio stoku – reče.

Krčmar nastavi s igrom po- gađanja.

– Vidim da ne nosite revol- ver za pojasom. To ne znači da nemate jedan u malom džepu.

ali ne bih rekao da ste revolve- raš! Kockar možda, premda se ni u to ne bih kladio.

– Zašto ne? – zainteresira se stranac.

– Vaše lice nije lice kockara. Stranac se nasmiješi i upita:

– Nego kakvo?

– Ja sam se, vjerujte mi, na- gledao kockara – reče krčmar.

– Vaše je lice drugačije. Kao li- ce trgovca, na primjer.

– Stranac otpi gutljaj viskija. Krčmar nastavi:

– Trgovca koji je krenuo go- re u rezervate da pravi poslove s Indijancima. Ali ne vjerujem da prodajete viski, ili barem ne samo viski.

– Zašto ne? – začudeno upi- ta stranac.

– Možda se varam, gospodi- ne, ali trgovci koji Indijancima prodaju pokvaren viski više su nalik na svećenike nego li na trgovce – odgovori krčmar na- kon kraćeg razmišljanja. – Vi- dio sam ih mnogo i svaki od njih bio mi je sličan svećeniku. Vi ne nalikujete na svećenika.

Stranac je sa zanimanjem pratio krčmarovo zaključivanje, no ovaj se nakon posljednjih ri- ječi okrenuo i otišao na drugi kraj točionika da posluži viski- jem gosta koji mu je dao znak rukom. Kad se ponovo približio, rekao mu je:

– Niste mi još odgovorili gdje mogu prenoćiti.

– Jedino mjesto u North Platteu u kojemu možete pre- noćiti zove se »Kellyjev vrč« i nalazi se u ovoj istoj ulici, pet- naestak kuća dalje. Vlasnik je debeli Bill Kelly. Kuća je prilič- no valjana – odvrati krčmar.

– Hvala – reče stranac. – Mislim da ću poći onamo.

Izvadio je kovanicu od pola dolara i stavio je na točionik a zatim u jednom gutljaju iskapio viski. Kimnuo je krčmaru i krenuo prema vratima.

– Samo trenutak, gospodine! – iznenada ga pozva krčmar.

Stranac se polako okrenuo.

– Ne nalikujete na popa, gospodine, ali možda ste trgovac oružjem.

– A što ako jesam? – odvrati stranac.

– U North Platteu ne postavljamo suvišna pitanja. Ali trgovci oružjem ovdje su neomiljeni – reče krčmar.

Stranac ga je promatrao nekoliko trenutaka, a zatim mu rekao sa smiješkom na licu:

– Ne morate brinuti. Trgujem drugom robom.

Rekavši to, izišao je iz prostorije.

– Odmah sam znao da je trgovac – povjeri krčmar ljudima okupljenim oko točionika.

* * *

«Kellyjev vrč» bio je prazan kad je stranac ušao u veliku prizemnu prostoriju. Nije bilo ni gazde za točionikom, jedino se iz kuhinje pozadi čula neka lupa. Stranac se udobno zavalio u jedan od stolaca u blagavonici, ispružio noge i sklopio oči.

Poslije kraćeg vremena u prostoriju je, noseći posude i čaše, ušla Kate. Spazivši stranca koji je drijemao, Kate je zaurkala.

– Tata, netko je ovdje, dodi dolje!

Stranac je otvorio oči i polako se pridigao u stolcu. Na stubama koje su vodile u gornje odaye začula se škripa. Debeli Bill

Kelly spuštao se u prizemlje i kod točionika se, sav zadihan, susreo sa strancem kojemu je uputio širok osmijeh.

– Dobar dan, gospodine. Kako vidite, priroda je moju kćerku obdarila dobrim grlom!

Kate se ljutito okrenula i odjurila u kuhinju. Kelly je nastavio:

– Što mogu učiniti za vas? Trebate li hrane, pića?

– Rekli su mi da se kod vas može dobiti prenoćište – reče stranac.

– Došli ste na pravo mjesto – zajapuri se Kelly. – U okrug od petnaest kilometara ja sam jedini kod kojeg se može dobiti pristojno prenoćište i dobar ručak.

– Uzet ću i jedno i drugo. Gdje bih se mogao pobrinuti za moje konje?

– Otraga je staja. Ali prepustite konje mome momku, on će se pobrinuti za njih.

Stranac se okrenuo i izišao iz lokala, a trenutak poslije toga vratio se s dva kovčega.

– Vani su dva konja. Dobro ih istimarite, nahranite i napojite, ali najprije mi pokažite sobu i pripremite vodu za kupanje – naredi stranac.

– Svakako, gospodine. Kate! Kate se pokazala na vratima kuhinje.

– Kate, pripremi ovom gospodinu vodu za kupanje!

Kate je bez riječi nestala u kuhinji a Kelly i stranac podoše stubama na kat, gdje su se nalazile sobe. Kelly je uveo stranca u jednu od praznih soba, omanju prostoriju prozor koji je gledao na glavnu ulicu North Plattea. Stranac je bacio kovče-

ge na krevet prekriven potamnijelom ponjavom i upitao:

– Stanuje li još netko u ovom svratištu?

– Nekoliko trgovaca gospodine i goniča stoke koji čekaju stado za isporuku. Svi će oni otići za nekoliko dana, a doći će novi, kao i obično. Ne bi se moglo reći da smo veoma prometno mjesto – odgovori Kelly.

– Ne zanimaju me namjernici – prekide ga stranac. – Zanima me ima li netko tko je ovdje već dulje.

Kelly se zamislio.

– Kako to mislite, dulje?

– Pa, recimo, dulje od petnaestak dana.

– A zbog čega vas to zanima?

– Imam ovdje sastanak s trgovcem krznima.

– Baš ovdje, kod mene?

– U North Platteu. A vi držite jedino prenoćište u North Platteu, je li?

– Tako je, gospodine. Samo, kod mene nema nijednog trgovca krznima. Neki je gost ovdje već više od dvadeset dana, ali ne bi se moglo reći da je on čovjek kojega tražite. Zapravo, uopće se ne bi moglo reći da je on trgovac – odgovori Kelly.

– A kakvim se on poslom bavi? – upita stranac.

– Nikad ga nisam pitao.

– Kako se zove?

– Smith. Rekao je da se zove Smith. Svako popodne od četiri sata nadalje igra poker.

– S kim?

– U gradu je nekoliko kaulboja koji su podigli zaradu, nekoliko trgovaca koji su prodali robu, nekoliko kockara, uvijek ima igrača. Koliko znam, igraju u visoke svote.

– Gdje?

– U prizemlju, u maloj sobi iza točionika.

– Donesite mi brzo vodu za kupanje. Kad se probudim, doći ću možda da pogledam tu partiju pokera.

Debeljko je izišao iz sobe i brzim se koracima spustio u prizemlje.

III

Tom Lester u svojoj je sobi dovršio bocu viskija koju je dobrano naćeo prošle večeri i zaključio kako je napokon došlo vrijeme da pojede ono što mu je Kate spremila za današnji rućak. Obećao je sebi da više do pokera neće okusiti ni ćašice. Proteklih je dana gubio. Nisu to bile svote koje bi ga ozbiljnije zabrinule. Premda je glavnina novca u banci u Wichići ostala netaknuta, on, Ramirez i Dohhan dobrano su napunili džepove novćanicama prije nego su izišli na ulicu i suoćili se s cijevima farmerskih pušaka. Ali Lester je razmišljao kad nekoliko dana uzastopno gubiš po stotinu-dvije dolara, to je dovoljno da te učini nervoznijim nego inaće. Sitni gubici znak su nepouzđane karte, upozorenje da se karta iznenada može okrenuti, da se iznenada može stvoriti razlika od nekoliko tisuća dolara u tvoju korist ili tvoju štetu. Tom Lester nipošto nije želio dopustiti da to bude na njegovu štetu.

S tim se mislima spustio u prizemlju gdje ga je ćekao stol za kojim je rućao svakog dana ofkako se skrasio u North Platteu.

Sjeo je za stol i tek tad opazio da je sam u čitavoj prostoriji. Podne je prošlo i svi gosti Kellyjeve kuće zacijelo su već ručali.

– Kate! – povikao je Lester.

Osjećao je da je pripit, i to je pojačavalo njegovu ljutnju.

Kate se pojavila na stubama, noseći čabar pun vode.

– Gdje si ti, do vraga? – ljutnu se Lester.

– Morala sam ugrijati vodu za jednoga gosta – odgovori Kate.

– Kakvoga, do vraga, gosta? Nosi tu vodurinu i donesi mi ručak!

Kate se bez riječi izgubila u kuhinji. Ubrzo se pojavila noseći pladanj s odreskom i grahom. Lester se prihvatio jela. Stavivši u usta prvi zalogaj, zapazio je da je u blagavaonici ušao Bill Kelly. Pozvao ga je, punih usta.

– Kelly! Dediti!

Kelly se primakao stolu.

– Da li vam prija jelo?

– Do vraga jelo! – promrmlja Lester. – Čuo sam da je došao novi gost.

– Da, prije nekog vremena – odvrati Kelly.

Radoznalo je promatrao Lester dok je ovaj s mukom žvakao tvrdi odrezak.

– Tko je on? Kako se zove? – upita Lester.

– Još mi nije rekao svoje ime – odgovori Kelly.

Pričekao je nekoliko trenutaka dok Lester nije progutao zalogaj, a zatim dodao oklijevajući.

– Ali to nije ni bilo potrebno.

Lester je podigao glavu i oštro pogledao debeljka.

– Kako to misliš? Zašto to nije bilo potrebno?

Kelly je i dalje govorio oklijevajući.

– Pa, zato jer mi je poznat....

– Da? Odakle ga znaš?

– Znam ga... Upoznao sam ga prije nekoliko godina, u Goodlandu.

– Goodland, Arizona?

– Tako je.

– Što si, do vraga, radio ondje?

– Vozio sam poštansku kočiju.

– Bio si, znači, kočijaš?

– Tako je. U Goodlandu smo trebali ostati desetak minuta, ali ostali smo nešto dulje. Zaslugom ovog čovjeka.

– Što je bilo s njim? – upita Lester napeto.

– S njim ništa. Ali nešto je bilo s onim drugim... U glavnoj ulici Goodlanda, naime, održavao se dvoboj i taj je čovjek u dvoboju ubio svog protivnika. U svome sam životu vidio prilično dvoboja, ali ni prije ni poslije toga nisam vidio takav hitac! S više od trideset metara udaljenosti pogodio je Framptona posred čela! Nevjerojatno! Osim toga, nije nosio revolver kao ostali, u koricama oko pasa, nego ga je izvukao iza leđa! Fantastičnom brzinom!

Lester je u nevjerici buljeći u Kellyja ustao od stola i prozborio polako izgovarajući riječi:

– Kako si rekao da se zvao njegov protivnik?

– Frampton. Billy Frampton, čuveni zlikovac. Smatralo se da nitko ne vuče brže od njega.

– I ti mi kažeš da je taj čovjek ubio Framptona? I očekuješ da ti ja to vjerujem? Znaš li ti što govoriš?

Lester se unio Kellyju u lice, no ovaj je hrabro nastavio:

– Govorim ono što sam vidio! I to vam, uostalom, mogu potvrditi?

– Što mi ti možeš potvrditi!

– Sad ćeš vidjeti!

Kelly se poslije tih riječi naglo okrenuo i otišao u kuhinju. Culo se kako otvara ladicu, prebire po stvarima. Vratio se poslije nekoliko trenutaka držeći stare izgužvane novine. Gurnuo ih je Lesteru pod nos.

– Te sam novine dobio kad sam se s kočijom vraćao preko Goodlanda. Uvjerite se i sami!

Lester je pograbio novine. Slika koja je zauzimala gotovo polovinu stranice prikazivala je blatnjavu ulicu gradića na sredini koje je ležao mrtvac, raširenih ruku i nogu, lica zagnjurena u blato. Ispod slike je pisalo: »Ovako je završio život odmetnih i pljačkaš Billy Squint Frampton, 14. III 1875. godine.«

– Do vraga! – procijedi Lester. – I ti si siguran da ga je ubio ovaj čovjek koji je stigao danas?

– Uvjerio sam se na svoje oči

– odgovori Kelly.

Lester baci novine na stol i zamišljeno pogleda Kellyja.

– A znaš li tko je on?

– Znam – reče ovaj. Ime mu je Mortimer. Bivši pukovnik.

– Lovac na ucjene?

– Ne znam, ali ne bih rekao.

– Zbog čega je onda ubio Framptona?

– Čuo sam da ga je Frampton izazivao. Frampton je bio divlja priroda, neobuzdan, svi-ma je želio dokazivati kako je najbrži na revolveru. U Goodlandu se zaista namjerio na onoga kojeg je tražio.

– I zbog čega bi taj Mortimer dolazio ovamo u North Platte?

– zamišljeno upita Lester.

– To ne znam. Ali spominjao sam mu da igrate poker i rekao je da će možda navratiti.

– Znači da ćemo ga upoznati. Je li dodao još nešto?

– Rekao je da ima sastanak s nekim trgovcem krznima. To je sve što znam – odvrati Kelly.

– Kakve god bile njegove namjere, ubrzo ćemo ih saznati.

S tim je riječima Lester otišao u svoju sobu, ostavivši na stolu nepojeden ručak.

* * *

Je li taj Mortimer tražio nje-ga? Lester nije mogao biti siguran. Nitko nije znao za njegovo skrovište u North Platteu. Pa ipak, postojali su izgledi da je neka usijana glava nanjušila njegov trag i krenula naplatiti dvije tisuće dolara, koliko je prema potjernicama vrijedio njegov život. Lestera obuze snažan poriv da istog trena pokupi prnje i odjaše. Postojalo je pitanje: kamo? U preriju ili na obronke Stjenjaka gdje ga čekaju zima, glad i Indijanci? U usporedbi s tim North Platte još je i sad bio privlačno mjesto. Ili k Ramirez? Nitko nije mogao znati kako će Ramirez prihvatiti to što se Lester ne drži dogovora, ali vrijedilo bi možda pokušati. Pokušati objasniti Ramirez da su iskrsnuli nepredviđene okolnosti, da je to bio jedini izlaz...

– Vidjet ćemo – govorio je u sebi Lester dok je pred malim zrcalom u sobi uvježbavao izvlačenje svog kolta.

Bio je spreman na sve. Odi-grat će partiju pokera i ocijeniti

kakve su Mortimerove namjere prema njemu. Nanjuši li opasnost, istoga će trenutka odmagliti prema Teksasu.

* * *

U maloj sobi prozor koje je gledao na dvorišnu stranu »Kellyjeva vrča«, skupila se pectorica. Četvorica igrača spremala su se da počnu partiju a pokraj njih je, kao i svakog dana, sjedio dobroćudni pijanac doktor Mathews, jedini liječnik u North Platteu, kojemu je promatranje partije pokera uz čašicu bilo najomiljenija razonoda.

Lester je promiješao snop od pedeset dvije karte i partija je počela. Društvo je bilo isto kao i svakog dana. U trenutku kad je završio prvi krug koji je Lesteru donio dvadesetak dolara dobitka, na vratima sobice začulo se kucanje i odmah zatim u prostoriju je ušao Mortimer. Pogledi prisutnih okrenuli su se prema njemu.

— Dobar dan, gospodo! Čuo sam da se ovdje igra poker i pomislio kako ne bi bilo loše provjeriti prati li me još loša sreća — obrati se Mortimer igračima.
— Imate li što protiv ako sjednem malo s vama?

— Nemamo ništa protiv. Ali ovdje se igra za visoke uloge — reče Donald Rumsfeld, bogati stočar koji je u North Platteu kartanjem kratio vrijeme čekajući da goniči dotjeraju njegovo stado. — Možete li pratiti tu igru?

— Koliki su ulozi? — upita Mortimer.

— Deset dolara — kratko odgovori Rumsfeld.

Mortimer se nasmiješi i privuče stolac.

— Mislim da bih mogao podnijeti nekoliko miješanja.

Rumsfeld ga pogleda ljutito i prozbori:

— Gospodine, ovdje se ne igra nekoliko miješanja. Ili ulazite u partiju ili ne ulazite, izjasnite se.

Na te se riječi u razgovor umiješao Sam Whitney, profesionalni kockar:

— Ostavite te sitnice, Rumsfeld. Gospodin mi ulijeva povjerenje!

Rumsfeld nevoljko promrm-lja:

— Kako hoćete. Dijelite karte!

* * *

Poslije dva sata igre Rumsfeld i Lester izgubili su zajedno oko tisuću dolara, koji su se preselili u džepove Mortimera i Sama Whitneyja.

— Prokleta dobar kartaš — razmišljao je Lester o Mortimeru. — Ulog povisuje uvijek u pravom trenutku, a ako i vara, nitko mu to ne može dokazati.

Peti igrač, Fred Oglethorpe, koji se i u prijašnjim partijama zadovoljavao uglavnom time da ne izgubi, pokupio je svojih pedesetak dolara dobitka i ustao od stola rekavši:

— Za mene dovoljno, gospodo. Nema svrhe da igram i dalje.

— Uzmite sitniš i odlazite! Mi nastavljamo — kratko mu odbrusi Rumsfeld.

— Nema razloga za oštre riječi, Rumsfeld, ja nisam nikakav osobit dobitnik — s tim se riječima Oglethorpe oprostio i izašao iz prostorije.

Tom Lester također je zaključio da partija za nj nema smisla. Činilo se malo vjerojatnim da bi Mortimer ili Whitney mogli olako ispustiti stečeni dobitak, pa ipak je odlučio da sudjeluje još neko vrijeme, ponajprije zato ne bi li saznao ima li Mortimer prema njemu neke skrivene namjere. Protivno tome, Donald Rumsfeld bio je željan igre.

— Onda? Što čekamo? Na vama je, Whitney, red da dijeliti karte! — zajapuren u licu rekao je Rumsfeld, željan da što prije vrati gubitak.

— Slažu li se i svi ostali da nastavimo igru? — oprezno upita Whitney.

— Što se, dovraga oni imaju slagati? — poviče Rumsfeld ljutito. — Ja gubim osam stotina dolara i imam pravo na revanš!

— Imate pravo na revanš ako vam mi to omogućimo — hladno prozbori Mortimer.

— Želite li time reći kako mi nećete pružiti priliku da vratim svoj novac? — upita Rumsfeld bijesno i malo se podigne sa stolca.

— To nisam rekao — mirno odvrati Mortimer. — Napomenuo, sam samo da nas vi ne možete prisiliti da kartamo, ako to više ne želimo.

— Dobro — smiri se Rumsfeld. — Želite li dalje kartati ili ne želite?

— Što se mene tiče, nema problema — reče Mortimer.

— Dakle, nastavljamo? — upita Whitney, gledajući Lestera.

— Dijelite — kratko izgovori ovaj.

Whitney je spretno promijesao i podijelio karte.

— S iznenađenjem je otkrio Lester triling kad je razmaknuo rubove svojih karate. Početne tri osmice u snopu od pedeset dvije karte vrlo su jaka kombinacija, zaključio je Lester i otvorio igru s deset dolara.

Mortimer je deset dolara platio bez razmišljanja.

Karte Donalda Rumsfelda nalazile su se složene na stolu kad je on mirnom kretnjom izdvojio traženi ulog.

— Deset dolara.

Poslije nekoliko trenutaka Rumsfeldova ruka pomakla se ponovno:

— I još stotinu.

— Odustajem — kratko reče Whitney.

Lester je nekoliko trenutaka razmišljao nad Rumsfeldovim visokim ulogom, a zatim se bez riječi izjasnio položivši svojih stotinu dolara pokraj njegovih. Isto je učinio i Mortimer.

— Izvrsno gospodo! Vidim da me većina slijedi, pa možemo prijeći na izmjenu karata. Izjasnite se! — reče Rumsfeld veselo.

Lester je izmijenio dvije karte, Mortimer jednu. Obojica su jednostavno rekli:

— Dalje.

Prepustili su Rumsfeldu inicijativu. Rumsfeld je promijenio jednu kartu i napomenuo:

— Dakle, igra može početi. Stavljam tri stotine pedeset dolara!

Polako je odbrojio novac i gurnuo ga na sredinu stola. Lester je pažljivo promatrao Rumsfeldove odmjerene kretnje, a zatim je pogledao svoju kartu. Triling osmica, dvojka i as, dakle nikakvo poboljšanje. Bilo mu je sasvim jasno da

Rumsfeld u jednom dijeljenju želi vratiti većinu dotadašnjega gubitka, ali pitanje je bilo želi li on to učiniti blefiranjem ili zaista ima jaku kartu. Poslije kraćeg razmišljanja Lester je zaključio da su tri osmice preslabe karte za tako visoku igru. Položio je karte na stol i rekao:

– Odustajem.

– Znači, prejak sam za vas. A što kažete vi, gospodine?

Prepuštate li mi i vi ulog? – obratio se Rumsfeld Mortimeru i nadmućno ga pogledao u oči.

Mortimer se na trenutak zamislio i ispod oka ocijenio svoje karte, a onda je rekao:

– Siguran sam da sad imate jake karte. Ja, međutim, kod vas već zarađujem osam stotina dolara i zato ću vam platiti.

Odbrojio je novac, gurnuo ga na sredinu stola i odložio svoje karte.

– Što držite u ruci, Rumsfeld?

Rumsfeld, crven u licu od uzbuđenja, bacio je otvorene karte na sredinu stola, preko gomi-
le novca koja je ondje ležala, i slavodobno rekao:

– Tucite ovo, ako možete!

Na stolu su se poredale četiri prekrasne dame, četiri razigrane karte koje su se smiješile igračima i vjerno odražavale Rumsfeldovo raspoloženje. Poker! Ulog je iznosio više od tisuću dolara i Rumsfeld je bio siguran da je taj novac njegov, a to znači da je u jednom dijeljenju vratio najveći dio gubitka u današnjoj partiji. Igra je za nj ponovno dobila smisao, u idućim dijeljenjima možda će vratiti sve, a poslije, kad se suigrači umore, možda i zaradi neki dolar!

– Što čeka taj stranac? Zašto ne pokazuje svoje karte? – pitao se u sebi Rumsfeld dok mu je ruka nervozno poigravala nad hrpom novca iznad koje se smiješio njegov poker.

– Žao mi je – reče napokon Mortimer. – Izgubili ste.

Rumsfeldovo crveno lice u jednomu je trenu ostalo bez kapi krvi. Nijemo je zurio u Mortimera čekajući da ovaj objasni svoje riječi, da pokaže karte.

– Izgubili ste. Fleš je jači od pokera – govoreći to Mortimer je okrenuo karte koje su ležale pred njim na stolu i pred Rumsfeldovim očima zaigrala je ubojita kombinacija: sedam, osam, devet, deset, momak u crvenoj boji srca.

Rumsfeld je u nevjerici razmaknuo Mortimerove karte dok je ovaj ležernom kretnjom pokupio novac i stavio ga u unutrašnji džep kaputa. Kretanja kojom je pokupio novac zaigrala je odjednom u Rumsfeldovu mozgu i on ga je naglo uhvatio za ruku:

– Stani!

– Što želite, Rumsfeld? – hladno je upitao Mortimer, ne pokušavajući izvući ruku iz Rumsfeldova snažnog stiska.

– Nisi mogao imati fleš!

– Vjerujem da se svatko u ovoj sobi na svoje oči uvjerio kako vi imate poker dama, a ja fleš. Prema tome, nemamo se oko čega prepirati – odvratila Mortimer.

– Mijenjao si dvije karte! Još nisam vidio igrača koji je mijenjao dvije karte i dobio fleš! – prodro se Rumsfeld.

– Mijenjao sam jednu kartu. To svi mogu potvrditi – odgovori Mortimer mirno.

— Lažeš!

U prepirku se umiješao Sam Whitney:

— Varate se, Rumsfeld. Pratio sam igru i znam da je ovaj gospodin mijenjao jednu kartu.

— Vas ništa nisam pitao! Ne miješajte se u ovo! Ja najbolje znam koliko je on karata mijenjao! — obrecnu se Rumsfeld na Whitneyja.

Lester je prepirku promatrao bez riječi, sa zanimanjem očekujući kakav će biti njen ishod.

— Vi drugim riječima tvrdite da ja varam — mirno reče Mortimer i naglim trzajem izvuče ruku iz Rumsfeldova stiska.

Rumsfeld se odmaknuo od stola, spustio ruke niz tijelo, pogledao Mortimera u oči te izgovorio glasom koji je zadobio neobično svečan prizvuk:

— Ti varaš, stranče! Prevario si me za tisuću dolara. Ti si varalica na kartama i za to ćeš platiti.

Tišinu koja je zavládala prekinuo je Sam Whitney:

— To su vrlo ozbiljne optužbe. To treba i dokazati.

— Ja znam da je on varalica! Ne treba mi dokaza! — povikao je Rumsfeld. — I on će to priznati, ovdje, pred svima!

Iz prikrajka se neočekivano javio doktor Mathews, koji nije prozborio gotovo ni riječi sve vrijeme dok je trajala partija:

— Gospodo, ne bih preporučio revolveraške dvoboje u ovoj prostoriji. Po mojem mišljenju ovdje nema nikakvog razloga za svađu, ali ako želite nešto raspraviti, onda je bolje da to obavite izvan grada.

Nitko se na nj nije ni osvrnuo. Rumsfeld je odmaknuo desni rub kaputa ispod kojega se po-

kazao sedefasti držak revolvera. Tiho je ponovio naredbu:

— Priznaj da si varao, stranče. Ili povuci!

Lestera je neobično zanimalo kako će Mortimer odgovoriti na Rumsfeldov izazov, odnosno hoće li se potvrditi Kellyjeve riječi. Je li taj Mortimer zaista revolveraš koji je ubio Billyja Framptona, ili možda samo nekakav putujući trgovac? O tomu je ovisilo treba li Lester ili ne treba brinuti za svoj život u North Platteu do sljedećeg proljeća.

Mortimer se malo odmaknuo i stavio obje ruke na stol.

— Kako da povučem, Rumsfeld? Nemam revolvera.

— Tim gore za tebe! Nisi naučio da onaj tko vara na kartama mora uvijek nositi oružje! Reci glasno: ja sam varalica, u protivnom čeka te metak! — nadmoćno naredi Rumsfeld.

— Čudno je mjesto North Platte — počeo Mortimer. — Ovdje mi se prvi put dogodilo da netko želi ubiti nenaoružanog čovjeka.

— Svoj život držiš u vlastitim rukama — odgovori Rumsfeld.

— Priznaj da si varalica, ostavi novac koji si uzeo na stolu i izađi iz sobe. Učini tako i ništa ti se neće dogoditi. Imaš pola minute vremena.

Na desnoj strani sobe, iznad glave Sama Whitneyja, stajao je veliki zidni sat. Klatno je monotono otkucavalo sekunde. Svi su obratili pažnju na taj sat.

— Pola minute vrlo je kratko vrijeme — mirno odgovori Mortimer.

— Još dvadeset sekundi — hladno upozori Rumsfeld.

— Gospodo, ovo nije mjesto za obračune! North Platte prozbori doktor Mathews, uplašen da će uskoro imati posla.

— Imaš još deset sekundi.

Sam Whitney digao se od stola i stao je pokraj zida. Ruke je primaknuo ušima, kao da ih želi zaštititi od detonacije koja će uslijediti.

— Još tri sekunde — neumoljivo je odbrojavao Rumsfeld.

Lester se odmakao od stola, zajedno sa stolcem na kojemu je sjedio.

— Sad! — prodro se Rumsfeld i ruka mu uhvati držak revolvera. — Priznaj, ili ću ti metkom raznijeti mozak!

U tom se trenutku sobom prolomila detonacija. Jedan jedini pucanj koji je muklo odzvanjao u maloj prostoriji.

Mortimer je u lijevoj ruci držao kolt iz cijevi kojega su se pomaljali oblačići dima, a Donald Rumsfeld ležao je na podu pokraj stola i glasno jaukao držeći se za desnu ruku iz koje je curila krv.

Svi su iznenađeno promatrali prizor, jer nitko nije opazio Mortimerovu ljevicu kojom je ovaj iz korica na ledima naglo potegao oružje i sigurno opalio u Rumsfeldovu ruku. Rumsfeldova razmrskana šaka još je nemoćno stezala revolver:

— U svom životu još nisam vidio ovako dobar hitac, gospodine — oglasi se Sam Whitney. — Uživajte moje potpuno poštovanje.

S tim je riječima izišao iz prostorije, a u nju je naglo upao Bill Kelly.

— Što se događa ovdje?

— Ništa Bill, sve se već dogodilo. Ovi su ljudi imali mali ne-

sporazum, ali sve je sad dobro. Prenesimo ovog čovjeka u kuhinju — reče doktor Mathews.

Kelly i Mathews uhvatili su Rumsfelda i iznijeli ga van. Rumsfeld je jaukao. Dok su ga iznosili, neki je kauboj iz bara kratko prokomentirao:

— Velik kalibar. Čovjek će morati naučiti da ubuduće puca ljevicom.

Mortimer je također krenuo prema izlazu, ali na pragu ga je zaustavio Lester:

— Samo trenutak. Recite mi nešto...

— Što? — upita Mortimer bezizražajno.

— Je li istina da ste vi ubili Billyja Framptona?

Mortimer ga je trenutak gledao bez riječi, a zatim kratko odgovorio:

— Istina je.

Lester se malo skanjivao a onda upitao ponovno:

— Smije li se znati što čovjek kao vi traži u North Platteu?

— U North Platteu tražim jednog čovjeka. Jednog zlikovca. Je li to sve što vas zanima... Lester?

Ne čekavši odgovor, Mortimer je izišao iz sobe i zatvorio za sobom vrata.

* * *

Mortimer je znao njegovo pravo ime. Revolveraš, vraški dobar revolveraš koji je iznenađeno došao u zaboravljeno mjesto pod nazivom North Platte, znao je za ime Toma Lestera, ime koje je bilo ispisano na svim potjernicama u krugu od osamsto kilometara. Kakav je razlog mogao imati Mortimer? Da ga uhvati? Mrtva ili živa, Lesterova glava vrijedila je jedna-

ko. Da ga ubije? To je već mogao učiniti. To je mogao učiniti čim je stigao! Tom Lester bio je u velikoj nedoumici. Mortimer je očito s njim imao nekakve planove, čim mu je otkrio da zna njegovo ime. Ali kakvi su ti planovi, o tome Lester nije imao pojma. Možda ga je Mortimer želio upozoriti na nešto, možda mu namjerava ponuditi posao koji bi obavili zajedno? Možda je Mortimer odmetnik kao i on, odmetnik koji je na neki način saznao za Lesterovo boravište i odlučio zbog tko zna kakvih razloga, stupiti s njim u vezu? Spomenuo je da traži jednog zlikovca. Taj zlikovac, to je očito on, Tom Lester. Ali zbog čega ga traži, zašto se nije izjasnio?

Tom Lester svakako nije imao ni najmanje volje provjeriti svoje pretpostavke, osobito ne pošto se uvjerio u Mortimerove sposobnosti baratanja revolverom. Mortimer ga zbog nečega traži, a to nešto najvjerojatnije je nagrada raspisana za Lesterovu glavu. Lester je shvatio da mu je najbolje ne razbijati glavu oko Mortimerovih razloga zašto ga nije odmah ubio. Shvatio je da mu u ovom trenutku preostaju samo dva izlaza: ili će odmah ubiti Mortimera, ili će smjesta odmagliti iz North Plattea.

Kad je bolje razmislio zaključio je da prvi izlaz zapravo i nije nikakav izlaz. Mortimera je nemoguće ubiti. U izravnom dvoboju s njim ne bi imao nikakve izgleda, a bilo bi glupo očekivati da će Mortimer, kad je već obznanio kako mu je poznato tko je Lester, dopustiti da ga ovaj iznenadi iz neke zasjede. Osim toga, tko zna neće li

poslije Mortimera stići još netko? Nije li Mortimer samo prethodnica drugih revolveraša koji se natječu u tome tko će se prvi dočepati Lesterove glave i novca koji ona donosi? Ili, možda, prethodnica saveznog šerifa? Čim je jedan čovjek saznao za njegovo boravište, postoji mogućnost da za nj zna i desetak drugih.

Sjedeći sam u kartaškoj sobi, za stolom poprskanom krvlju iz Rumsfeldove ruke, Tom Lester je shvatio da je u ovom trenutku za nj najbolje bježati. Pokušat će svoje stvari, novac koji je sakrio u svojoj sobi, opskrbiti će se hranom, pićem, municijom i krenuti odmah prema Sander-sonu gdje su se već trebali nalaziti Dothan i Ramirez. Dogovor je bio da se nađu ondje tek u proljeće, no Lester će objasniti situaciju, objasniti će da je to za njega bio jedini izlaz. Ramirez će shvatiti. Ramirez je razumniji od Dothana, pravi voda bande, on će shvatiti.

Lester je ustao od stola i izašao.

IV

U bučnom i zadimljenom salunu »Kellyjev vrč« Lester je rukom dozvao Billa Kellyja i naručio viski. U jednom je gutljaju iskapio čašu.

— Koliko ste danas zaradili?

— upita Kelly.

— Ne tiče te se — osorno odvrati Lester. — Jeste li zakrpali onu bitangu Rumsfelda?

— Liječnik je učinio sve što je mogao. Učvrstio mu je ruku daskama i dao mu viskija, njegov uobičajeni lijek. Doktor Mat-

hews smatra da je viski najbolja medicina protiv trovanja krvi, ali ne znam koliko to pomaže. Rumsfeld je sav u vatri, bunca.

– Želim da nešto učiniš za mene, Kelly. I želim da me shvatiš ozbiljno – reče Lester.

– Ja sve shvaćam ozbiljno. Recite.

– Sutra odlazim.

– Nije vam više lijepo kod nas? Niste zadovoljni kuhanjem moje kćeri?

– Rano u zoru, čim svane, pripremi mog konja. Dobro ga istimari i spremi mu zob za sedam dana. Isto tako spremi i za mene hrane i pića za sedam dana. Kad sve bude spremno, probudi me. Bude li sve kako treba, dobro ću ti platiti.

– Sve će biti kako ste rekli. Hrana, piće, zob, buđenje u zoru. Mirno spavajte – odvrati Kelly.

– I još jedna stvar! Jedna vrlo važna stvar!

– Kažite, gospodine.

– Ne želim da itko živ osim tebe sazna da sutra odlazim. Je li to jasno?

– Prilično ste jasno to rekli.

– Ni tvoja kćerka ni bilo tko drugi!

– Ne brinite. Nitko neće saznati.

– Onda smo se dogovorili. Sutra rano izjutra. A sad mi donesi još jedan dvostruki viski i nakon toga poruči svojoj kćeri da mi noćas ne dolazi u sobu.

Bill Kelly stavi čašu viskija na točionik ispred Lestera. Čovjek sutra napokon odlazi i Kelly je bio zadovoljan. Osjećao je da bi u protivnom nastale neprilike u North Platteu.

* * *

– Ustanite, gospodine, zora je! Ustanite!

Lester je otvorio oči i ugledao debelo lice Billa Kellyja koje se nadnijelo nad nj i vikalo mu u uho.

– Makni se, čuo sam tvoje urlanje!

Lester je odgurnuo Kellyja i ustao. Spavao je odjeven i bio je odmah spreman za put.

– Je li sve spremno?

– Sve. Konj, hrana, piće, zob. Trebate samo platiti, uzjahati i otići – odgovori Kelly.

Lester je pripasao kolt, uzeo pušku i kundakom odvalio dasku s poda. Ispod daske nalazio se kožnati zamotuljak koji je Lester pažljivo spremio u unutrašnji džep kaputa. Obukao je zatim dugačak kožnati kaput podstavljen bijelim krznom, stavio na glavu ofucan kaubojški šešir, uzeo kutiju s municijom i izišao u hodnik. Kelly je potihom zatvorio sobna vrata i užurbano krenuo za njim.

Ugojen odmoran konj tiho je i zadovoljno rzao kad je Lester ušao u staju.

– Ovdje vam je hrana, mijeh s vodom i čutura puna viskija

– pokazivao je Kelly. – Imate sve što vam treba za dulje jahanje. Smije li se znati u kojemu ćete smjeru krenuti?

Lester, razmišljajući, pogleda debeljka.

– Rekao si mi da si prije radio kao kočijaš...

– Kao vozač »Wells-Farga«, gospodine, prije negoli sam otvorio ovu krčmu.

– Znači da si dobro upoznat sa stazama zapada.

– Čovjek mnogo toga nauči na tom poslu.

— Onda ćeš zacijelo znati odgovoriti na jedno pitanje. Koliko dana jahanja treba odavde do Sandersona?

— Sandersona u Missouriju?

— Sandersona na Rio Grandeu.

— U Teksasu? Dug put, gospodine. Prilično dug put, osobito sad u jesen. Bolje bi bilo da pričekate ljepše dane.

— Nisam te tražio savjet nego obavijest — obrecnu se Lester na gostioničara.

— Taj put u svakom slučaju ne vodi prema sjeverozapadu, a to je dobro za vas. Čuju se glasovi da su Indijanci nemirni posljednjih mjeseci.

— Koji je najbrži put dotamo?

— Vozio sam svojedobno na liniji San Antonio — Sanderson — Elk City i poznajem stazu. Budete li se držali stočnog puta Pecos, na ušću Rio Grandea naći ćete se, uzevši u obzir sve okolnosti, za desetak dana, možda koji dan više. Postoji, dakako, mogućnost da krenete željeznicom Santa Fe iz Dodge Cityja. To bi vam skratilo put za polovicu. Ali najbolje je da slijedite stočarski trag.

— Tako, znači... Hvala, debeli. Sad ću krenuti — reče Lester i zajaše konja koji je nestrpljivo toptao kopitima po tlu staje.

— Samo još jedna stvar, gospodine — reče Kelly nakon kratke stanke.

— Što je bilo? — upita Lester stavljajući pušku u navlaku pokraj sedla.

— Morate mi platiti za vaš boravak ovdje. Deset ste dana platili unaprijed čim ste stigli. Znači, još četrnaest dana. Spavanje i hrana. Zatim, briga oko konja i danas zob, hrana i piće

za vas, i viski. Evo, ovdje je sve zapisano, pogledajte.

Kelly je pružio komad papira Lesteru. On ga je uzeo, letimično ga pogledao a zatim ga izgužvao u šaci i bacio u prašinu.

— Što to treba značiti? Ne namjeravate mi platiti? Niste zadovoljni uslugama? — upita Kelly.

— O, da — reče Lester koji se zagledao nekamo u daljinu, kao da ga se sve to ne tiče. — Zadovoljan sam. Ali za tebe otežavajuća okolnost.

— Kako to mislite? Kakva okolnost?

Kelly je zbunjeno stajao nasred staje.

— Jedna. Samo jedna. Naime, ti sad znaš cilj mog puta.

— Slušajte, gospodine — počeo Kelly. — Ne znam tko ste niti me to zanima. Sve što ste od mene tražili, to sam vam pružio. Ne zanima me kamo idete, ni zašto idete onamo kamo ste pošli. Ni najmanje me ne zanima! Jedino što me zanima to je novac koji mi dugujete. To je sve.

Lester brzom kretnjom izvadi revolver. Kelly ustukne korak.

— Gospodine, nemate li novac pri sebi, ne morate mi platiti! Nije važno! Mogu ja bez nekoliko dolara. Čujete li me?

— Ti ne razumiješ koji je tvoj problem, Kelly — polako reče Lester. — Ne želim da itko sazna za mjesto u koje sam krenuo, a ti nisi čovjek kojemu bih mogao vjerovati.

— I? Što namjeravate učiniti? — upita Kelly sa strahom u očima.

Lester je ponovo skrenuo pogled s Kellyja na prašnjavu uli-

cu North Plattea, koja se vidjela kroz poluotvorena vrata staje.

— Ne znam, Kelly. Ne znam.

Naglo je podigao ruku s revolverom i opalio, jedva pogledavši u kojemu je smjeru otišao metak.

Bill Kelly nekoliko je trenutaka zaprepašteno promatrao veliku crvenu mrlju koja se širila preko njegovih prsa. Mrlja je postajala sve veća i veća, dok naposljetku nije prekrila gotovo čitavu njegovu trbušinu. Debeljko je panično rukom prešao po košulji, kao da ne shvaća kako je to iznenada mogla promijeniti boju. Pogledao je zatim u ruku umrljanu krvlju i ispružio je prema Lesteru u grčevitom naporu da ga dodirne. Ali taj je napor bio prevelik i Bill Kelly bez glasa se srušio u prašinu pokraj kopita Lesterova konja. Više se nije pomakao.

Tom Lester nekoliko je časa promatrao nepomično Kellyjevo tijelo, kao da je čekao da se stiša odjek pucnja u staji. Spremio je zatim revolver u korice, pljunuo, podbo konja i naglo izjurio iz staje na cestu.

Vani se tek razdanilo. Škrto jesensko sunce prvim je zrakama obasjavalo drvenjare u kojima su još spavali stanovnici North Plattea kad je Tom Lester u mahnitom galopu projurio kroz glavnu ulicu i izgubio se iza prvog šumarka na izlasku iz grada.

Za njim je ostao samo oblak prašine koja je, na suhom danu bez vjetrova, još dugo lebdjela u zraku. Tom Lester u North Plattea nije ostavio ništa osim prašine i leša Billa Kellyja.

* * *

Kate Kelly otvorila je podbuhle očne kapke i kroz prozor sobice pokraj kuhinje u prizemlju »Kellyjeva vrča« ugleдалa rane zrake sunca, neosporan znak da je vrijeme za ustajanje. S mukom i gundajući podigla se iz kreveta i odgegala do kuta sobice gdje je stajao lavor, a pokraj njega vrč s vodom. Umila je lice, obukla vunenu haljinu i pošla u kuhinju. U to je vrijeme njen otac uglavnom već nešto radio oko točionika, ali sad se još ništa nije čulo. U čitavu svratištu vladala je tišina.

Kate je pojela omlet od tri jaja sa slaninom, njen uobičajeni doručak, skuhalo zatim jaku kavu s viskijem koja joj je neobično prijala u rana jesenska jutro. U tri duga gutljaja ispila je lončić kave i krenula u blagovaonicu da potraži oca. Sad je već sasvim sigurno morao biti budan.

Gosti svratišta »Kellyjev vrč« nisu običavali ustajati u ranu zoru jer uglavnom su do četiri izjutro, bili zabavljeni pićem, pokerom ili trima ocvalim ljepoticama koje su svake noći krstarile između »Kellyjeva vrča« i Pokeraškog saluna. Kate, prema tome, nije morala rano spremati doručak osim u iznimnim slučajevima kad je odlazio netko od gostiju. Pa ipak je otac od nje zahtijevao da svako jutro ustane prije ostalih te pospremi kuhinju i blagovaonicu. Otac je jedan od onih čija je temeljna životna mudrost u ranom ustajanju i Kate je, htjela ne htjela, morala pristajati na njegova pravila. Za danas joj on nije najavio nikakav rani odlazak ili štogod slično, tako da se

Kate probudila u ustaljeno vrijeme, oko sedam sati. Otac je, bez obzira na sve, već odavno morao biti budan. Kate ga odlučio potražiti.

Kellyjeva mala soba na katu bila je prazna, premda je po neurednom krevetu i razbacanim stvarima bilo jasno da je ustao nedugo prije toga.

— Zacijelo je u staji — pomisli Kate.

Spustila se niza stube i izašla iz svratišta na verandu ispred zgrade. Ovdje je načas zastala i divila se lijepom danu. Nekoliko ranoranilaca protezalo se ispred svojih kuća ili žurilo prema Pokeraškom salunu na jutarnji viski. Kate je zaključila da otac vjerojatno budi Jessa, momka koji se brinuo za konje i koji je bio velika spavalica. Jess je spavao u maloj drvenjari iza svratišta, stotinjak koraka udaljenoj od staje. Bio je posvojče, donio ga je iz prerije neki kauboj i predao pokojnoj Kellyjevoj ženi Mary koja se od tada brinula o njemu. Nikad se nije saznalo tko su mu roditelji ni kako je dospio u preriju, ali pretpostavljalo se da su roditelji poginuli za nekoga indijanskog napada a on čudom ostao živ sve dotle dok ga nisu pronašli goniči stoke.

Kad je odrastao, Kelly mu je sagradio drvenjaru i prepustio mu brigu oko staje. Momak nije bio osobito marljiv, no Kelly ga je volio na svoj način i nije mu previše prigovarao. Kate se zaputi prema drvenjari.

Jessovo hrkanje još joj je iz daljine govorilo da stari Kelly nije kod njega. Ušla je u sobičak i zatekla Jessa kako blaženo spava na svom krevetu, iako

mu je sunce tuklo ravno u oči. Pride mu i prodrma ga:

— Ustaj, konji te zovu! Ustaj!

Jess se okrenuo na drugu stranu no Kate je bila uporna i on se naposljetku probudio:

— Što hoćeš, do vraga? Još nije vrijeme!

Kate se svom težinom zavalila Jessu u krilo i progugutala:

— Hoću da me poljubiš.

— Koliko sam ti puta već rekao da od mene ne zahtijevaš nemoguće, Kate!

— Ne laži. Jednom smo se milovali u staji. Zašto ne bismo opet?

— Poljubio sam te jednom pošto si ocu ukrala bocu dobrog viskija i napila me. Ali to je bilo jednom i nikad više!

— Mogla bih opet ukrasti viski. Otac drži još jednu bocu u ormaru u svojoj sobi.

— Nemoj se truditi. Najbolje je da sve ostane kao do sada — reče Jesse.

— Dobro, glupane, kako hoćeš!

Kate ljutito ustane s Jessova kreveta.

— Tražim oca. Nema ga nigdje, pa sam mislila da je možda kod tebe.

— Kako vidiš, nema ga ovdje. Jesi li pogledala u staji?

— Upravo idem onamo. Jmačno radi tvoj posao dok ti spavaš.

— Ne pretjeruj, Kate. Danas i nema nekoga osobitog posla. Ne znam što bi mogao raditi ondje.

— To ću upravo sad provjeriti — reče Kate i krene prema staji.

— Čekaj me! — poviče Jess. — Idem i ja s tobom.

Na brzinu je navukao hlače i preko dvorišta požurio za Kate. Stigao ju je pred ulazom u staju.

— Nadam se, Kate, da nisi toliko ljuta da mi nećeš spremići doručak.

U tom trenutku odjekne hitac.

Kate i Jess potrče prema kući, ali tu nisu nikoga našli.

— U staju! — poviče Jess.

Tek što su ušli u staju, začuo se djevojčin prodoran krik:

— Oče, dragi oče! Što ti se dogodilo? Nešto se dogodilo ocu!

Kate je klečala nad beživotnim tijelom Billa Kellyja, drmal ga i lupala po glavi u nadi da će ovaj otvoriti oči. Pogled na nepomičnog Kellyja i njegovu košulju koju je krv obojila u crveno bio je Jessu dovoljan da shvati kako taj čovjek nikad više neće ugledati svjetlo dana. Ta ga je surova spoznaja na trenutak ostavila bez riječi. Osjetio je kako mu se grlo steže a na oči naviru suze. Trenutak poslije kroz glavu poput mača proruri misao:

— Tko je to učinio? Tko je ubio dobroćudnog debeljka Billa Kellyja, čovjeka koji nikad nikomu nije učinio zlo? I zašto?

Došao je do Kate koja je tiho jecala nad očevim tijelom i blago joj dodirnuo rame:

— Dodi, Kate. Za staroga se očito ništa više ne može učiniti.

Kate ga je pogledala pogledom punim ogorčenja i nerazumijevanja:

— Tko je to mogao učiniti, Jess? Tko je imao razloga da ga ubije? Mog oca, jedinog čovjeka na svijetu koji me volio!

Kod posljednjih riječi opet je briznula u plač.

— Ja nisam ubio vašeg oca, gospodice Kelly!

Oboje su se naglo okrenuli i vidjeli Mortimera kako stoji na ulazu u staju, u tamnom odijelu, uspravan, sa šeširom nabijenim na oči. Bilo je u njegovu glasu neke čudne snage zbog čega su Jess i Kate krenuli mirno prema njemu, sa strahopoštovanjem, ali bez bojazni da bi im taj čovjek mogao nanijeti neko zlo.

— Mi... Mi smo mislili, gospodine... — počne Jess mucajući, no Mortimer ga prekine:

— Nisam! Ali znam tko je.

— Vi znate tko je ubio mog oca! — usplahireno viknu Kate.

— Znam. Kad sam čuo pucaj, skočio sam do prozora i ugledao čovjeka koji je galopom odjahao iz grada.

— Tko je to bio? — polako upita Jess.

Osjećao je kako bi, sazna li ime ubojice, morao poći za njim da pokuša osvetiti Billa Kellyja. Toliko mu je dugovao.

— Tom Lester — kratko odgovori Mortimer.

— Mi ne znamo tog čovjeka — reče Kate.

— Stanovao je kod vas. Prijavio se pod imenom Smith.

— Smith! On da je ubio mog oca!? Pa on je ovdje već više od dvadeset dana! Zašto bi on to učinio? — zaprepasti se Kate, još više pogođena time što je ubojica njenog oca ujedno i njen bivši ljubavnik.

— Njegovo je pravo ime Lester, a ja pretpostavljam da je ubio vašeg oca zato da ovaj ne oda njegovo novo skrovište.

— Kakvo skrovište? Što je znao moj otac? Ne razumijem ništa od svega toga!

— Lovim razbojnika i ubojicu Toma Lestera, koji je to saznao

i odlučio da pobjegne. Bill Kelly je na neki način otkrio kamo ovaj namjerava pobjeći, pa ga je Lester ubio da Kelly to ne bi rekao meni. Tako ja gledam na stvar.

— Smith... Lester. Prokleta hulja! — Kate ponovo brizne u plač.

— Idete li za njim, gospodine?

— upita Jess.

— Idem.

— A znate li u kojemu je smjeru otišao?

— Saznat ću.

— Dopustite mi tada da podelim i ja s vama. Bill Kelly bio mi je poočim. Pošupao je dobro prema meni i dugujem mu to. Razumijem se u konje i znam držati revolver, neću vam biti na smetnji.

Nešto poput smiješka prole-tjelo je Mortimerovim licem.

— Zao mi je, mladiću. Ja jašem sâm.

— Ne biste li me ipak povelj? Dugujem Kellyju tu osvetu, taj Lester pucao je u njega a Bill nije imao ni oružja. To je bilo hladnokrvno ubojstvo!

— Jašem sam. Ne znaš kamo je Lester krenuo, nisi mu dora-stao ni po čemu. Da ga i dostig-neš, on bi te ubio iz zasjede, negdje na obroncima Stjenjaka. Idem za njim i izvršit ću vašu osvetu!

Jess je zurio u Mortimera koji je već zajahao svoga crnog ko-nja.

— A kako ćemo znati da je Lester mrtav? — upita.

— Saznat ćete. Netko će vam javiti.

— A zašto vi jurite za Leste-rom?

— To nije tvoj posao, mladiću.

Mortimer je lagano podbo konja, a Jess mu usplahireno dobaci:

— Obavijestit ćemo saveznog šerifa da je Lester ubio Billa.

— Učinite tako — kratko od-vrati Mortimer i laganim ka-som krene glavnom ulicom prema izlazu iz North Plattea.

Kate Kelly tužno je gledala za Mortimerom i odjednom po-viče, kao da se sjetila nečega:

— Gospodine, pričekajte!

Mortimer zaustavi konja i pričekda Kate dotrči do njega.

— Još jedno pitanje!

— Pitajte.

— Rekli ste da ste u potjeri za Lesterom.

— Da.

— Ovamo ste stigli jučer i kartali ste s Lesterom čitavu ve-čer. Ako ste bili u potjeri za njim, zašto ga već sinoć niste ubili? Da ste to učinili, moj bi otac danas bio živ!

Mortimer je nekoliko trenu-taka bez riječi promatrao dje-vojku koja je zadihana stajala pokraj njegova konja i čekala odgovor na svoje pitanje. Što li će biti s njom nakon očeve smrti?

— Odgovorit ću vam, gospo-dice. Postoji jedan jak razlog za-što sinoć nisam ubio Toma Le-steru. Taj je razlog deset tisuća dolara.

— Deset tisuća dolara? — za-panjeno ponovi Kate.

— Da, gospodice. Deset tisuća dolara.

Poslije tih riječi Mortimer je lagano dotakao obod šešira i odjahao niz glavnu ulicu North Plattea.

Kate je, stojeći na sredini uli-ce, zbunjeno gledala za njim, za njegovim elegantnim likom, sve

dok dva konja i taj lik nisu postali jedna točka na dalekom obzoru. Okrenula se tad prema Jessu, koji je stajao na verandi ispred »Kellyjeva vrča«.

— Moramo zvati pogrebnika, Kate — reče Jess.

— Što li će od sada biti sa mnom? — zdvojno pomisli Kate Kelly.

V

Lester je jahao kasom. Izvukao je kratku debelu cigaru, kresnuo šibicom o sedlo i pripalio, zaklonivši drugom rukom vatru od vjetra koji je lagano i jedva primjetno puhao kroz ravnicu. Debeli birtaš dao mu je nekoliko dobrih savjeta za putovanje i Lesteru je donekle bilo žao što ga je morao ubiti, no ništa mu drugo nije preostalo. Mrtva usta jedina ne govore, i to je bilo ključno pravilo kojega se Tom Lester uvijek držao u svom razbojničkom životu. Na temelju njega još nosi glavu na ramenima. Debeljko je umro brzo. Lester je znao da ga je pogodio blizu srca i, što se toga tiče, savjest mu može biti mirna. Uostalom, prije ili poslije neki bi pijani kauboj u onoj divljoj rupi opalio debeljku metak u čelo. To mu je bila sudbina.

Lester je dojahao do ušća riječice North Platte u veću rijeku Platte. Dalje, dolinom North Platte, vodila je željeznička pruga prema Ogallali. Da je krenuo tim smjerom uz prugu, za nekoliko bi dana jahanja kroz klanac Scottsbluff, stigao u blizinu indijanskog rezervata. U drugim vremenima to možda ne bi bila ni tako loša zamisao — potražiti utočište kod Indija-

naca, provesti zimu u vrućim jezerima izvorske mineralne vode u kojima se kupaju Čejeni i jesti bizonovo i jelenje meso spravljeno na indijanski način. A kad grane proljetno sunce, reći Indijancima zbogom i potražiti Dothana i Ramireza, prema dogovoru. Ali Indijanci su, na žalost, posljednjih mjeseci nepredvidivi i Lester nije mogao biti siguran u njihovu dobrodošlicu.

Zato se maknuo od pruge i nastavio jahati dolinom Platte prema gradu Sterlingu, kako mu je preporučio Kelly. Ako sve bude išlo po planu, kod Sterlinga bi se trebao naći za približno dva dana. Vjerojatno će projahati pokraj grada, da ne bi nepotrebno izazivao zle duhove. Hrane i pića imao je za sedam dana i ništa mu drugo nije bilo potrebno. Promatrajući prekrasan krajolik doline Platte, Lester je na trenutak zaboravio na dane provedene u bijegu pred potjerom i na sive dane u North Platteu. Bistra rijeka Platte, bogata ribom, vijugala je kroz zelene pitome šumarke i male šume starih hrastova i lipa, lišće kojih je u ovim jesenskim danima dobilo već zagasito žutu boju.

Bacio je opušak cigare i potegao dobar gutljaj viskija iz čuture koju mu je ostavio Kelly. Sve će biti dobro, pomislio je dok je promatrao tu hladnu planinsku rijeku koja je u ovoj pitomoj dolini naglo mijenjala svoju oštru ćud. Sve će biti dobro. U tom se trenutku ponovo sjetio Mortimera i misli mu je ponovo preplavila bujica pitanja bez odgovora. Da Mortimer nije rekao tu jednu jedinu riječ,

njegovo ime, možda bi Lester još spavao na svom krevetu u »Kellyjevu vrču«, a stari bi Kelly i dalje točio svoj pravljeni viski. Ovako, nije imao drugog izbora osim da pobjegne, nestane. Njegova je glava ucijenjena i naučio je da nikad ne pita dvaput kad mu neka situacija nije jasna. Zbog čega je Mortimer spomenuo njegovo ime u trenutku kad je odlazio iz prošlosti za kartanje?

Lester je podbo konja i nestao u šumarku.

Kad je pala noć, stao je kod nekog potoka. Skuhao je kavu, pio je polako dugim gutljajima i promatrao tamnu šumu koja ga je okruživala. Lester se u toku dugih dana bježanja pred potjerom naučio na boravak u divljini, ali nikad nije naučio voljeti divljinu. Miliya su mu bila naselja sa salunima, lakim ženama i kartašnicama, revolveraškim dvobojima i pijančevanjima. Umio se, međutim, prilagoditi okolnostima, tim više što je vjerovao da će ponovo doći njegovo vrijeme. Vrijeme kad će opet jahati zajedno on, Ramirez, Dothan i još ponetko. Ponovno će jahati Ramirezova banda, zadovoljno je pomislio Lester, popio zadnji gutljaj kave i utonuo u san.

Tišinu jesenske noći u divljini uskoro je remetilo samo Lesterovo hrkanje.

* * *

Sutradan kasno popodne Lester je projahao pokraj malog naselja za koje je pretpostavljao da bi moglo biti Sterling. Ondje nije imao što tražiti nego je nastavio putovanje dolinom Platte prema kanjonu Greeley odakle

je počinjao stočarski put Pecos.

Drugu je noć proveo u nekoj pjeskovitoj udolini, uz logorsku vatru na kojoj je skuhaio grah što mu ga je spremio Kelly. Rijeku Platte na tomu je mjestu pravila veliku okuku. Ondje negdje iza kanjona Greeley, na obroncima Stjenjaka, bio je njen izvor.

Sutradan je nastavio jahati uz obalu koja je na tom dijelu toka Platte bila niska i ravna, obrasla niskim raslinjem koje nije značilo prepreku za Lesterova konja. Poslije nekoliko sati ugodnog jahanja, za koje vrijeme je uspio čak ustrijeliti šojku i dopuniti tako svoje zalihe hrane svježim mesom, Lester je pred sobom ugledao kanjon Greeley iza kojega se nazirao maglovit i vječnim snijegom pokriven najviši vrh Stjenjaka. Poslije kanjona Greeley počinjao je uspon na taj vrh, no Lester je znao da njegov put vodi lijevo i da će se samo malo dotaći divljih staza u njegovu podnožju. Staza na kojima su gospodarili Crvenokošci, usamljeni traperi i kopači zlata u potrazi za br-zom srećom.

Kad se taj usamljen i maglovit vrhunac nađe iza njegovih leđa, tad počinje stočarski put Pecos. Podbo je konja i ujahao u kanjon Greeley.

Platte je ovdje naglo mijenjala pitomu ravničarsku čudakvu je pokazivala na putu od North Plattea dovde. Iznenada je postala brz potok pun šiljatog kamenja što bjesomučno šumi i prebacuje se u bezbrojnim slapovima s jedne hridi na drugu. Promijenila se također i obala. Lester je jahao u istoj razini s rijekom i iznenada se na-

šao nekoliko stotina metara iznad nje na negostoljubivoj stijeni na kojoj je prijetila opasnost da se konj oklizne i obojica završe u zahuktaloi, zapjenjenoj matici. Uskoro se staza po kojoj je Lester jahao suzila na samo metar i pol tako da je morao sjahati.

Poveo je konja za uzde i oprezno, korak po korak, napredovao po glatkom kamenom platou, neprestano pogledavajući dolje na podivljašu vodu. Njena je buka odjekivala od kamenih blokova kanjona. Pomislio je kako na sreću nikad nije patio od vrtoglavice, što se doduše nije moglo reći i za njegova konja. Životinja je koračala opreznije od gazde, kao i on pogledavala prema rijeci i prije svakoga opasnijeg mjesta oklijevala i zastajkivala, rzajući s negodovanjem. Lester je stoga ubrzo zaključio kako je najpametnije da konju preko očiju stavi povez. Na jednomu se mjestu staza suzila na samo metar i Lesterov je konj krenuo dalje tek nakon nekoliko grubih udara u slabine.

Kanjon Greeley nije bio suviše dug, a kroz njega se moglo proći putem kroza samu klisuru, uskom vrletnom stazom što su je usjekla kopita indijanskih i traperskih konja. Nešto polije ulaza u kanjon ta se staza račvala u dva dijela. Jednim krakom nastavljala je kroz klisuru. Jahač koji bi ovuda prolazio na svojoj je lijevoj strani imao stijenu od gotovo petsto metara visine, a na desnoj je zjapio ponor što je završavao divljom bujićom. Trebalo je mnogo odvaznosti i umješnosti da se krene tim putem.

Tom Lester krenuo je drugim krakom središnje staze kanjona, koji se uspinjao prema vrhu klisure i odatle se po sljemenu protezao do kraja kanjona, a naposljetku se spuštao u podnožje i dovodio jahača u blizinu izvora Platte. Lester nije poznao ovaj kraj, no nije mu trebalo dugo da ga shvati. Posjedovao je prirodni nagon odmetnika koji ga je uvijek upozoravao na ono što je u nekoj situaciji najbolje učiniti. Stoga je krenuo duljim ali sigurnijim putem prema vrhu klisure. Nikamo mu se nije žurilo. Ramirez i Dothan ostat će u skloništu do proljeća.

Prvi dio staze prema vrhu bio je strm i neobično uzak, opasniji od ravnog dijela kroz sredinu klisure. Lester je s najvećim oprezom vodio konja koji je, premda zavezanih očiju, osjećao opasnost i lijevom se stranom trbuha sasvim priljubio uza stijenu. Taj najgori dio puta brzo je prošao i sad su se Lester i konj našli na široj i ravnijoj stazi. Mogli su se kretati brže.

Poslije nekog vremena šum rijeke u podnožju kanjona koji je isprva bio gromoglasna buka što su je stijene, kao u grotlu, vrtjele, odbijale, pojačavale, nalikovao je na neki dalek šapat koji je na putnika djelovao gotovo umirujuće. Lester je zastao, primakao se rubu staze, na ovom mjestu široke oko četiri metra. Pogledao je dolje, u podnožje, na rječicu Platte što je tekla gotovo sedam stotina metara ispod njegovih nogu, i od te visine prošla ga je lagana jeza. Uzeo je poveći kamen i bacio ga u dubinu. Već nakon nekoliko sekundi izgubio ga je iz vida.

Najgore je prošlo, s olakšanjem je pomislio Lester. Do vrha mu je preostao rutinski uspon a tad, poslije nekoliko sati jahanja po sljemenu klisure, silazak u podnožje i kanjon Greeley ostaje iza njega. Skinuo je konju povez s očiju.

— Dobro si se držao, vraže. Premda nisi naviknut, dobro si se držao — protepao je konju na uho i pružio mu šaku zobi.

Konj je zadovoljno zarzao a Lester je otpio nekoliko gutljaja iz čuture. Odlučio je da se u prvom naselju opskrbi većim količinama viskija. Nije mogao točno predvidjeti kad će stići do nekoga naseljenog mjesta, ali osjećaj mu je govorio da do toga nema još tako mnogo.

— Hajdemo — povukao je konja za uzde i polako krenuo dalje prema vrhu. U tom je trenutku ugledao Indijanca.

Indijanac je nepomično sjedio na stijeni s druge strane kanjona. Sve je na njemu bilo gotovo jednake boje kao i kamen koji ga je okruživao, sve osim duge crne kose. Bio je odjeven u kožnate hlače i dugu kožnatu košulju s resama, a s udaljenosti na kojoj se nalazio Lester nije se moglo procijeniti ima li nekakvo oružje.

— Još i to! — pomisli Lester.

Indijanac nije ničim obznanio kako je opazio Lestera. Sjedio je nepomično i ravnodušno gledao preda se, kao da osim njega nema više nijednoga živog bića u kanjonu.

— Što li radi ovdje? — glasno se upitao Lester no njegov mu konj, koji je zafrktao na Indijančevu prisutnost, nije mogao pružiti nikakav odgovor.

Kroz Lesterovu je glavu odjednom poput strijele proletjela misao: Indijanac pouzdano nije sâm. Ondje gdje je jedan, ima ih više i nitko ne zna što namjeravaju. Lester je pogledao pažljivije ne bi li na Crvenokošcu zapazio ratničke boje. Budući da ih nije vidio, malo se umirio. Vjerojatno nije na ratnom pohodu.

Lester je zaključio kako je najbolje da se što prije izgubi iz ovog kanjona. Naglo je povukao konja i nastavio s uspinjanjem. Indijančeva prisutnost stvarala je kod njega trajnu nelagodu, bez obzira na Indijančeve namjere. Previše se toga naslušao o Indijancima u North Platteu.

Poslije petnaestak minuta stigao je na malu kamenu ravan i zastao. Pogledao je unatrag. Mjesto na kojemu je sjedio Indijanac bilo je sad pusto, kao da ljudska noga ondje nikad nije stupila. Indijanac je nestao neopaženo kako se i pojavio. Lester ga je tražio pogledom među stijenama, ali pred njegovim se očima nije prostiralo ništa osim kamena. Slegnuo je ramenima i krenuo dalje. Što prije iz kanjona Greeley!

Kad je stigao na vrh klisure, već je uveliko prošlo podne. I on i konj bili su zadihani od brzog uspinjanja. Sjeo je na jednu stijenu. Pri pomisli na susret s Indijancem i dalje je osjećao nelagodu no sad, na vrhu, osjećao se sigurnije. Sad ga nitko nije mogao iznenaditi, imao je potpun pogled nad kanjonom. Iza njega, znatno bliže nego prije, uzdizao se najviši vrh Stjenjaka, a pred njim se pružao veličanstven pogled na kanjon i čitavu

dolinu Platte. S visine na kojoj se nalazio Lester je imao kao na dlanu put što ga je prešao. Dolina je bila obasjana kasnim popodnevnim suncem i jasno je vidio kako Platte izlazi iz kanjona i razlijeva se po travnatoj ravnici. Kilometrima daleko nije bilo ničega osim rijeke, trave, šumaraka, drveća, osim...

Pogledao je još jednom. Zar je moguće da on neće biti jedini koji će danas projahati kroz kanjon Greeley? Tko to jaše prema k lancu sad kad će uskoro pasti mrak? Možda je neka šumska životinja. Izvadio je dogled i usmjerio ga prema ulazu u kanjon. Crv sumnje uvukao mu se u dušu.

Potrajalo je neko vrijeme dok je namjestio dogled, a tad se kroz stakalce jasno vidio jahač iza kojega je kaskao još jedan konj.

— Tko bi to mogao biti? — upitao se Lester, premda mu je razum nametao odgovor. Samo jedan odgovor. Nije želio povjerovati u taj odgovor i još jednom pogledao kroz dogled.

Jahača se na toj udaljenosti nije moglo prepoznati, ali Lester je prepoznao šešir širokog oboda. Mortimer!

Mortimer, nema sumnje! Najušio je njegov trag i ide za njim kao vuk koji ne ispušta žrtvu. Ide za njim namjeravajući ga sustići i... što onda? Što onda, to je bilo pitanje na koje Lester nije nalazio odgovora. Ta Mortimer ga je mogao ubiti još u North Platteu. U jednu je stvar Lester napokon mogao biti siguran: Mortimer ga juri, Mortimer s njim ima neke ra-

čune, zbog nečega mu je Lester potreban! U protivnom on sasvim pouzdano ne bi u hladno jesensko predvečerje jahao prema kanjonu Greeley.

Panika je kod Lestera ubrzo ustupila mjesto razboritosti. Na koji se način otresti Mortimera?

Lester je razmišljao: jahač cijelo neće noću ulaziti u kanjon nego će logorovati negdje na ulazu u klisuru i krenuti sutra zorom. U tami je Lester naslutio svoje izgleda. Mortimer će, kad uđe u kanjon, imati na izboru dva puta, kao i Lester, kroz klisuru i preko vrha klisure. Nema nikakve sumnje da će Mortimer također odabrati dulji i lakši put zato što ima dva konja, od kojih jednoga natovarenog. Put kroz klisuru u takvim je okolnostima za nj neprelazan. Ako krene duljim putem, Mortimer će mu doletjeti ravno u šake istom ovom stazom. Njegovo, Lesterovo, samo je da čeka u nekomu zgodnom skrovištu i puca prvi. Lester je zaključio da je njegova ključna prednost u tomu što Mortimer ne zna da je opažen. Tu je prednost odlučio iskoristiti.

— Pronaći ćemo to skrovište — reče u sebi Lester i pođe dalje kamenom stazom.

Nije nijednom više pogledao unatrag kroz dogled. Odlučio je i smatrao da je tako zapečaćena Mortimerova sudbina, unatoč svim njegovim sposobnostima.

Put preko vrha klisure bio je neravan, pun rupa, kamenja i procijepa tako da je Lester odlučio nastaviti hodati. Nakon sata hoda naišao je na malu uzvisinu na vrhu koje se nalazila

velika kamena gromada. Popeo se na uzvisinu i sa zadovoljstvom opazio da se u gromadi na vrhu nalazi jedna oveća rupa, nešto poput špilje koja se s puta nije vidjela jer je njen otvor bio u smjeru kanjona. Zaključio je da neće naći pogodnija mjesta za zasjedu od ovoga.

Smrkavalo se, noć se brzo spuštala na kanjon Greeley. Lester je na ulazu u rupu zapalio vatru koja je ubrzo istjerala kukce, a zatim su konj i on ušli. Spilja je iznutra bila veća nego li se činilo na prvi pogled.

Lester nije više palio vatru da ne bi privlačio pažnju Indijana. Večerao je malo sušenog mesa i odmah poslije jela zaspao mrtvačkim snom, uzdaajući se u to da će ga konj probuditi na vrijeme rzanjem dogodi li se nešto nepredviđeno. Zaspao je s nadom da će se sutra napokon otarasiti Mortimera. Ako sve bude teklo prema planu.

Probudili su ga jutarnji zraci sunca. Ustao je čim je otvorio oči i susreo se s ravnodušnim pogledom svog konja koji je, odavno već budan, očekivao jutarnji obrok zobi. Doručkovao je malo sušenog mesa koje je zalio jednim od preostalih gutljaja viskija. Nije palio vatru. Ako se probudio dovoljno rano je od njega, Mortimer je mogao ubrzo naići.

Provirio je iz spilje i pogledao u smjeru odakle je očekivao nailazak čovjeka kojega je namjeravao ubiti. Ništa osim stijenja obasjanih jutarnjim jesenskim suncem što je davalo mnogo svjetla a malo topline. Drhtureći od hladnoće Lester je izišao van i pred otvor spilje s

mukom dovukao oveći kamen. Iza kamena prostro je dva pokrivača, a zatim uzeo vinčesterku, ubacio metak u cijev i naslonio je na kamen tako da je u svakom trenutku može uhvatiti i pucati. Ispružio se preko pokrivača. Nije ga mogao opaziti nitko tko je dolazio putem kojim je i on došao.

— Čekam te, Mortimer — zadovoljno je pomislio Lester i pomilovao kundak vinčesterke. Pohabani, stari kundak što je jasno svjedočio o okršajima kroz koje je prošla ova puška.

* * *

— Podne je — pomisli Lester dok su ga oči neugodno boljale od jakih sunčanih zraka što su se odbijale od kamenja.

U želucu mu je krčalo, mučila ga je strahovita glad. Pomisao na šojku koju je jučer ustrijelio još mu je više otvarala tek.

— Vjerojatno će istrunuti prije negoli budem u prilici da je pojedem — sa žaljenjem je razmišljao Lester.

Mortimera je čekao već dulje od šest sati. Ovaj se nije pojavljivao i Lester se pitao nije li u svom planu možda smetnuo s uma neku važnu stvar. Stoti je put već provjeravao sve mogućnosti koje su Mortimeru stajale na raspolaganju i u stoti je put zaključio da Mortimer mora proći stazom na kojoj ga je čekao. Sa svoja dva konja, Mortimer nije nipošto mogao proći putem koji je bio pretežak za Lestera s jednim konjem, a jedini drugi put bio je ovaj.

– Strpljenja, samo strpljenja – govorio je u sebi Lester. – Sporiji je od tebe, dulje mu treba da svlada uspon.

No strahovita glad Lesteru nije dala mira i znao je jedno: ne pojavi li se Mortimer u roku od dva sata, on će otići.

Postojali su uostalom veliki izgledi da se Mortimer, zajedno sa svoja dva konja, strmoglavio u ponor, u Platte, još na prvom dijelu puta prije početka uspona prema vrhu klisure. Postojali su veliki izgledi da je Mortimer već mrtav, razmišljao je Lester, i što je više o tome razmišljao, pretpostavka se činila sve vjerojatnija. Što bi Mortimer inače moglo toliko dugo zadržati? Zacijelo mu se okliznuo, konj, možda teretni konj koji je bio privezan za jahaćeg konja, a kad se okliznuo, povukao je za sobom obojicu, konja i jahača koji su išli ispred njega.

Lester je odlučio pričekati još dva sata. Kad sunce učini pomak prema zapadu od dva sata, otići će. A prije nego što ode, pljunuti će u rijeku Platte s vrha kanjona Greeley i tako odati počast posmrtnim ostacima toga vražjeg neznanca koji je jahao njegovim tragom.

Dva su sata prošla brže nego li je očekivao. Kamen koji je odredio za vremenski medaš počeo je bacati sjenu u njegovu smjeru i Lester je znao da je vrijeme isteklo. Pogledao je još jedanput onamo odakle je očekivao Mortimera. Ništa. Ništa osim kamena.

Lesterovo tijelo ukočilo se od dugog ležanja i on se s mukom odupro o tlo u namjeri da se pridigne. U tom je trenutku začuo glasno rzanje svog konja.

Nagonski osjetivši da nešto nije uobičajeno, Lester je hitro uhvatio kundak vinčesterke. Htio se zatim naglo okrenuti, no u tome ga je spriječio nekakav oštar šiljak koji je čvrsto pritisnuo njegovo tjeme. Iako mu nitko ništa nije naredio, Lester je ispustio pušku i ostao mirno ležati na tlu, licem okrenut prema zemlji. Pritisak u tjeme nije popuštao.

– Tko je to, do vraga – bijesno je razmišljao Lester, očekivajući da mu se gvozdeni šiljak svakog trenutka zarije u glavu. – Tko me to mogao tako iznenaditi?

Pritisak u tjeme malo se pojačao i Lester je muklo zajauknuo, zabivši nos još jače u tlo.

– Bijeli je čovjek slabić. Bijeli čovjek više već na mali stisak – začuo je Lester promukli glas iza svojih leđa.

Pritisak na tjeme odjednom je popustio. Lester je osjetio malo olakšanje, a isti je glas ponovno progovorio:

– Bijeli čovjek, okreni se! Mi hoćemo da ti vidimo lice.

Lester je poslušao naredbu i polako se okrenuo na leđa. Ugledao je trojicu Indijanaca.

Slabo je poznavao indijanske oznake i nije mogao zaključiti kojemu bi plemenu ova trojica mogla pripadati. Samo je zapazio da su svi odjeveni u kožnatu

odjeću i obučeni u kožne moka-sine, lica ispod očnih jabučica bila su namazana s dvjema crvenim crtama. Bili su naoružani dugim noževima, sjekiricama, vinčesterkama i drugim kopljima. Najvažnije od svega bilo je to što je jedno od tih kopalja, u rukama najmlađega od trojice, bilo upereno u njegovo grlo.

— To je dakle to — gotovo ravnodušno pomislio je Lester. — Tako izgleda kad te zarobe Indijanci.

U tom je trenutku imao samo jednu želju: ako je ikako moguće, izbjegnuti sudbinu traperi koji su živi ostali bez skalpa. U svom je životu nekoliko puta imao priliku sresti ljude koji su to proživjeli i bio je siguran da za čovjeka sa zapada nema goreg iskustva.

— Gledajte, prijatelji, ne vidim razloga za ova koplja. Nisam imao nikakvih zlih namjera, želio sam samo projahati kroz ovaj klanac. To je sve — počeo je Lester prijateljski razgovor.

Jedan od dvojice Indijanaca koji su stajali sa strane bez riječi je kleknuo pokraj njega i grubo ga prevrnuo natrag na trbuh. Odnekud je izvukao dugačak konopac, uhvatio Lestera za ruke i snažno ih prekrizio na ledima. Lester nije pružao nikakav otpor.

Njegove su ruke ubrzo bile zavezane tako čvrsto da mu je svaki pokušaj da ih pomakne zadavao jaku bol. Kad je Indija-

nac dovršio posao, okrenuo ga je ponovno na leđa. Mladi Indijanac opet je uperio koplje u Lesterovo grlo i oštro rekao:

— Bijeli čovjek, ustani!

— Kako, do vraga? — s mukom je izustio Lester, nemoćno se valjajući po tlu.

Umjesto odgovora Indijanac je primaknuo koplje bliže njegovu grlu.

— Dobro, dobro, prijatelju, učiniti ćemo po tvome — procijedio je Lester.

Zamahnuo je nogama snažno unatrag, izbacio ih ponovo naprijed i uspio se dočekati na stopala. Ali kad se pokušao uspraviti, izdali su ga nožni mišići i opet se srušio ledima na tlo. Snažna bol prostrujila mu je kroz vezane ruke.

— Prokleti bili — izustio je Lester.

Od napora u očima su mu se zacaklile suze.

Indijanci su se dobro zabavljali Lesterovim pokušajima da ustane. Pokazivali su prstima na nj, smijali se i pričali nešto na svom jeziku.

Lester je poput prevrnute kornjače ostao ležati na svojim rukama kad ga je mladi Indijanac oštro ubo kopljem u bedro.

— Bijeli čovjek, ustani!

Lester je osjetio jaku bol u nozi i ugledao krvavu mrlju koja se probijala kroz nogavicu na desnoj natkoljenici.

— Kurvini sinovi! — gotovo je povikao Lester i ponovo zamahnuo nogama unatrag.

Snažno se odbacio od tla, dočekao na stopala i gotovo nadljudskom snagom prislonio tijelo uz kamen koji mu je maloprije služio kao zaklon i promatračnicu. Trljao se leđima o kamen i tako priječio tijelu da se opet sruši. Osjećao je kako mu se guli koža na leđima, kako teče krv, ali ostao je napokon na nogama.

Uspravio se i s nekim osjećajem slavodobitnosti pogledao Indijance. Ali oni su se samo nasmijali. Jedan je izveo njegova konja iz pećine, a isti mladi Indijanac ponovo je Lestera podbo kopljem u stražnjicu i naredio:

– Bijelo lice, jaši!

Lester je naslonio glavu na leđa svog konja, stavio lijevu nogu u stremen i tiho, molećivo prošaptao:

– Nemoj me sad izdati, nemoj se odmaknuti.

Zamahnuo je zatim desnom nogom, prebacio je preko leđa konja i našao se u sedlu. Zahvaljivao je sreći što se konj nije pomaknuo jer u tom bi slučaju, ruku vezanih na leđima, završio opet na tlu kao predmet indijanske poruge. Sad je u sedlu i barem se neko vrijeme neće valjati po zemlji, dotle dok se ovi vragovi ne izjasne što namjeravaju učiniti s njim.

Indijanci su pokupili njegovu pušku, izvadili mu revolver iz korica za pojasom i povelili njegovu konja za uzdu. Nakon približno stotinu koraka došli su do male udoline u klisuri, u ko-

joj je Lester iznenada opazio tri mala indijanska konja, kao stvorena za veranje po ovim visokim kamenim gudurama.

– Tako, znači – pomisli Lester. – Vragovi su ovdje ostavili konje da bi se mogli lakše prikrasti.

Trojica Indijanaca uzjahali su svoje konje i međusobno izmijenili nekoliko Lesteru nerazumljivih riječi. Lestera je odjednom spopao paničan strah. Što žele od njega?

Razmišljao je o tomu kakva je bio budala. Čim je ugledao onog Indijanca na stijeni, trebao je odmah napustiti kanjon Greeley. Indijanac je bio upozorenje koje je on zanemario i to će sad platiti, možda čak onom najgorom cijenom. Što je, tu je.

– Čujte me, vragovi! – povikao je Lester iznenada. – Recite što namjeravate sa mnom! Što hoćete od mene? Ništa vam nisam učinio, jahao sam svojim putom, zašto me ne pustite da odem na miru? Ili me pustite ili me ubijte odmah!

Indijanci su ga radoznalo pogledali, a tad se javi najmlađi koji ga je podbadao kopljem:

– Bijeli čovjek želi znati što će biti s njim. Ja ću reći bijelom čovjeku. Šošoni su iskopali ratnu sjekiru, oni su na ratnoj stazi. Oni su iskopali ratnu sjekiru protiv bijelog čovjeka koji ih je otjerao s njihovih pašnjaka i poubijao njihove bizone. Mi ćemo bijelog čovjeka odvesti u naše šatore i ondje mu... – sad je Indijanac uhvatio svoju dugu

kosu i drugom rukom učinio kretnju kao da će je odrezati.

— Zaista žele moj skalp — pomisli Lester. — Kad bi se samo dogodilo brzo, bez mučenja.

Indijanac je izvadio nož, dojahao do Lestera, uhvatio ga za kosu i lagano nožem prešao preko nje, smijući se, dok su ostala dvojica glasno to odobravala.

Tom Lester proklinjao je svoju sudbinu i trenutak kad je odlučio da napusti North Platte i odjaše u divljinu. Tad je iznenada odjeknuo pucanj.

Pucanj iz puške u klisurama kanjona Greeley imao je zvučnu snagu pucnja iz topa. Naglo je popustio stisak Indijančeve ruke koja je stezala Lesterovu kosu. Mladi Crvenokožac zamahnuo je drugom rukom, onom što je držala nož, prema Lesterovoj glavi kao da želi osvetiti vlastitu smrt. Ali prije nego što je ruka stigla do Lestera, Indijanac se zaljuljao i stropoštao s konja na tlo.

Druga su dvojica nekoliko trenutaka sa zaprepaštenjem buljila u mrtvo tijelo svoga druga, a tad je jedan bijesno izvikao sjekiru i s ratničkim poklicem pojurio prema Lesteru. Odmah zatim odjeknuo je drugi pucanj i Indijanac se na dva koraka udaljenosti od Lestera srušio s konja.

Drugi pucanj uplašio je konje. Lesterov se konj propeo i Lester je, vezanih ruku, imao mnogo muke da se održi u sedlu. Dva konja bez jahača zaništala su i

pobjegla niz kamenu stazu. Treći Indijanac ukrotio je svog konja, pogledavao zbunjeno nekoliko trenutaka ne bi li opazio onoga tko je pucao, a zatim je podbo konja i brzim kasom pojurio u smjeru u kojemu su nestala dva konja bez jahača. Odmahnuo je četrdesetak koraka kad se začuo treći pucanj i Indijanac se stropoštao s konja.

Potrajalo je neko vrijeme dok se nije stišala jeka pucnjave u kanjonu Greeley. Tad je opet sve bilo kao i prije, s tom razlikom što se Lester nalazio na konju vezanih ruku, a pokraj njega bili su leševi dvojice Indijanaca koji su mu namjeravali skinuti skalp.

— Tko god jesi, dugujem ti zahvalnost do kraja života — pomislio je Tom Lester o čovjeku koji je ubio Indijance, sjetivši se da je prije samo nekoliko trenutaka razmišljao o mučeničkoj smrti što ga očekuje u indijanskom logoru.

— Izidite gospodine! Divim se vašemu oštrom oku na temelju kojega ste skinuli Indijance, no sad biste mogli i mene osloboditi ovog užeta. Počinje već boljeti! — povikao je vezani Lester i uzvrpoljio se na nemirnom konju dok mu je jeka vraćala riječi.

Konj se smirio i Lester je pažljivo oslušnuo neće li odnekud čuti zvuk koraka po kamenu, neće li se odnekud pojaviti čovjek koji mu je spasio život...

Nigdje nikoga. Lester je odlučio da pokuša još jednom:

– Možda je to neka šala, gospodine! Ako je šala, onda priznajem da je ne razumijem! Znam da se nalazite negdje iza ovih stijena, izidite i odvežite me! Spasili ste mi život! Zašto se ne pokažete?

Pričekao je neko vrijeme. Odgovor je ponovo bio samo odjek njegovih vlastitih riječi.

Kroz Lesterovu glavu prostrujao je osjećaj nove opasnosti. Što ako taj ili ti koji su pucali, što ako mu on ili oni nisu spasili život nego su ga jednostavno htjeli za sebe? Pomislivši na tu mogućnost, Lester je naglo skočio s konja. Pri tom se okliznuo na kamenu i gotovo pao. Teturajući, došao je do pećine i uletio u nju s nejasnim osjećajem olakšanja, kao da je uspio pobjeći pred nekim tko ga je ondje vani namjeravao ubiti. Nevjerojatna misao nije mu davalala mira.

Ta misao govorila mu je da je na Indijance pucao Mortimer.

* * *

Ruke na leđima čvrsto vezane indijanskim konopcem, počele su ga neizdrživo boljeti.

– Prokletnici – mumljao je tiho Lester dok je na koljenima bauljao po pećini tražeći neki oštár kamen. – Crvenokošci zaista znaju kako treba vezati čovjeka.

Grebao je rukama po hladnoj stijeni, trljao konopce o kamen nastojeći malo olabaviti njihov bolan stisak. Uzalud. Konopci nisu zapiňjali o gladak kamen

koji je, međutim, bio dovoljno hrapav, da mu zguli kožu sa zglobova i dlanova. Lester je osjećao kako mu se niz ruke slijevaju tanki mlazovi krvi.

U desnoj čizmi imao je skriven nož za bacanje, no da ga je i mogao dohvatiti onako vezan taj mu nož ne bi bio uvelike koristio. Bio je to malen nož gotovo bez oštrice, zašiljena vrha, izbalansiran za zabadanje na udaljenost od desetak koraka, ali neupotrebljiv kad je posrijedi rezanje debelih indijanskih konopaca. Rane na rukama počele su ga peći i Lester se umorno ispružio na sredini pećine.

– Prokletnik – pomislio je iako još nije bio sasvim siguran na koga se to odnosi. – Prokletnik je pobio tri Indijanca i ostavio me da ovdje krepam od gladi ili, što je još gore, da živ dočekam nove Indijance.

Nemoćnom Lesteru navrle su suze na oči. Dobauljao je do bisinga, uspio ih nekako zubima otvoriti i izvući preostale mrvice sušena mesa. Razvaljao je mrvice po podu pećine i kupio ih usnama. Svu hranu pojeo je u tri zalogaja, a zatim je legao potrbuške na tlo i drhturio od hladnoće. Vani se polako spuštao sumrak.

Odjednom se sjetio noža. Velikog noža koji je mladi Indijanac držao u ruci kad je umirući pojurio prema njemu.

Lester se naglo pridigao i na koljenima dopuzao do izlaza. Njegov konj, koji je dokasao za njim, stajao je pred ulazom u

pećinu i nemoćno gledao u svoga gospodara. Lester je gotovo pretrčao stotinjak koraka do mjesta na kojemu su ubijeni Indijanci.

Tijela dvojice Crvenokožaca ležala su i dalje onako kako ih je ostavio. Nož u Indijančevoj ruci svjetlucao je na blagoj mjesčevoj svjetlosti koja je već počela obasjavati kanjon Greeley. Lester je prišao lešu, stao na ruku koja je držala nož tako da se oštrica okrenula prema gore. Pritisnuo je tad ruku svojim desnim koljenom i polako spustio i lijevo. Primaknuo je ruke oštrici što je stajala uspravno u zgrčenoj Indijančevoj šaci i zarezao konopce.

Posao je napredovao polako. Lesterove ruke bile su krvave od posjekotina, no osjećao je da konopci ipak popuštaju. Uporno je rezao dalje, stišćući zubi od bola koji su mu zadavale rane na rukama. Poslije jednog sata trud je urodio plodom. Indijanski su vezovi napokon popustili. Lester je s olakšanjem slobodno protekao ruke a iz dlanova i zglobova curila je krv.

Pojurio je natrag prema pećini. Već je pala noć u kanjonu Greeley. Lestera je čekao opasan i strm silazak u podnožje do izvora Platte. Najpametnije bi bilo da silazi po danu. No Tom Lester bio je prokleta siguran u jedno: ni za kakav novac na ovom svijetu ne bi proveo još jednu noć u kanjonu Greeley, pa makar u toku silaska slomio vrat u nekoj rupčagi.

Razderao je staru prljavu košulju i napravio zavoje kojima je omotao rane na rukama. Potom je natovarao stvari na konja i počeo svoj noćni put prema podnožju kanjona, s neugodnim osjećajem da ga netko neprestano promatra iz prikrajka. Netko tko je začuđujuće točnim pogocima pobio tri Indijanca koja su željela Lesterov skalp.

Nad kanjonom Greeley uzdigao se pun mjesec i obasjavao Lestera put.

— Kao dan — pomislio je Lester.

Drugoga dana u podne bio je već u blizini Fort Morgana. Na dva kilometra udaljenosti vidjela se mala tvrđava iz koje se u zrak dizao tanak stup dima, znak da su plave uniforme u studenim jesenskim danima dobro naložile peć. Snijegom pokriven vrhunac nalazio se iza njegovih leđa i Lester je znao da se nalazi na početku stočnog puta Pecos na kojemu nema nikakvih klanaca ni gudura, na kojemu će jahanje biti ugodnije.

Bol u rukama pojačavala se i Lester je s nelagodom pomislio na to kako mu je nužan liječnik. U protivnom mogao bi dobiti otrovanje krvi i skapati u vrućici na nekoj livadi. Namjeravao je ionako svratiti u prvo naseljeno mjesto da se opskrbi viskijem, hranom i možda nekôd kartom stočnog puta, no sada će morati posjetiti i liječnika.

ako ga uoće bude u tim divljim krajevima zapada. Jahao je stazom koju su utabali mnogobrojni papci goveda.

— Naići ću na nekoga — razmišljao je. — I upitat ću ga koliko ima do najbližega gradića.

Premda je bio nitkov i odmetnik, naučen na samoću, Lester je poslije izlaska iz kanjona Greeley poželio vidjeti lice bijelog čovjeka.

Predvečer, kad je tvrđavica Morgan odavno već ostala iza njegovih leđa, Lester je susreo neke doseljenike. Dvoja zaprežna kola krcata različitim stvarima lagano su se kretala prema kanjonu odakle je stigao Lester. U prvim kolima vozili su se muž, žena i kćerka, djevojčica od četrnaestak godina, a u drugima tri sina od kojih je najmlađi imao petnaestak a najstariji oko devetnaest godina.

— Dobra večer, prijatelji — ljubazno je pozdravio Lester, već pomalo iznemoglim glasom. — Kamo ste se zaputili?

Muškarac je zaustavio konje.

— Naš je cilj Benkelman. Po vašem se izgledu ne bi reklo da ste imali baš ugodno jahanje.

— Što se toga tiče, imate pravo — odvrati Lester — Dolazim iz kanjona Greeley, gdje sam jedva spasio glavu pred Indijancima.

— Iz kanjona Greeley? — začudi se muškarac. — Zar niste čuli priče da se Crvenokošci ponovo spremaju u rat? Ima li ste zaista vrašku sreću kad ste čitavi prošli kroz taj kanjon. Mi će-

mo ga zaobići u luku od dvadeset kilometara!

— Pa nisam baš sasvim čitav — reče Lester. — Imam neprilike s rukama.

— Što je s vašim rukama? — upita doseljenik.

— Uхватила su me trojica Šošona i vezala me. Namjeravala su me skalpirati, no tad su se začuli pucnjevi i sva su trojica pala mrtva. Ja sam se na oštrom nožu oslobodio vezova i tom prilikom izranjavao ruke. Evo, pogledajte.

Lester je skinuo krpe i pokazao rane iz kojih se već širio vonj.

— To nije nimalo bezazleno — napomene čovjek razgledavajući Lesterove ruke. — A znate li tko vam je spasio život?

— Netko je pucao, ali nije se pojavio poslije toga.

— Čudno. Svakako možete zahvaljivati sreći. Moja će vam žena pogledati ruke. Uopće mi ne izgledaju dobro.

Lester je sjeo pozadi u kola. Žena, krepka četrdesetogodišnjakinja na čijem se licu vidjelo da se u životu nagledala svakakvih rana, oprala mu je ruke čistom vodom, zatim izlila preko rana neku jaku rakiju i napokon ih premazala tekućinom tamne boje, sokom neke ljekovite trave. Ruke mu je naposljetku zavila u čiste bijele krpe i upozorila ga na to da svakako mora što je moguće prije otići k liječniku, jer sve to što je ona učinila samo je privremeni lijek.

– Baš sam vas to i htio zapitati – reče Lester poslije svega. – Koliko ima oдавde do najbližeg naselja? Moram nabaviti hranu i naći liječnika.

– Ne morate dugo jahati. Na jedan dan oдавde nalazi se Pueblo i ondje možete naći sve što trebate – obavijesti ga muškarac.

– Pueblo? Je li to neko veće mjesto?

– Prilično. Stočarski gradić s nekoliko trgovina i lokala. Ima prilično Meksikanaca. Postoji ondje šerif i nekoliko njegovih pomoćnika. Moći ćete se i odmoriti ondje od svega što ste proživjeli u kanjonu Greeley.

Lesteru je u međuvremenu žena pripremila večeru, nešto usoljenoga mesa bizona s kiselim kupusom i suhu pitu od jabuka, što je ovaj pojeo s velikim tekom. Večerala su također tri sina i kćerka, koji čitavo vrijeme nisu progovorili ni riječi. Poslije večere muškarac je ponudio Lesteru da prenoći s njima, u njihovu malom logoru, što je ovaj s radošću prihvatio. Nakon kamene postelje u kanjonu Greeley zaprežna kola činila su mu se kao najudobniji krevet.

Unatoč tomu spavao je loše. Mučili su ga bolovi u rukama i zle misli. Gdje je Mortimer? Kako će ga dočekati Ramirez? Što se više približavao cilju svog puta, Tom Lester bio je sve nesigurniji u prijateljstvo vođe bande s kojim je jahao godinama. Ramirez je uvijek više cije-

nio dogovor a manje prijateljstvo.

VI

Ustali su rano izjutra. Žena je skuhalo jaku kavu koju su popili s uživanjem, a poslije su se oprostili.

– E, pa, doviđenja. Mi sad nastavljamo prema Benkelmanu, ondje nas čeka mali ranč koji je zakupio moj brat. Plodna zemlja, nešto krava, znate već kako je to. Želimo vam da sretno stignete do Puebla – reče muškarac.

– Hvala vam na svemu i doviđenja – odgovori Lester.

Uzjahao je, mahnuo doseljenicima i potjerao konja.

– Nisi ga ni zapitao kamo se zaputio – reče žena mužu gledajući za Lesterom koji je odmičao.

– Nisam ga ni želio upitati. Mislim da mi ne bi ni odgovorio – odvrati muškarac.

– Zašto?

– Zato jer poznajem tog čovjeka.

– Kako? Već si ga sreo negdje? – iznenadi se žena.

– On ni ne zna da ga poznajem.

– Pa gdje si ga upoznao?

– Preko potjernice. On je čovjek s potjernice, vrijedi dvije tisuće dolara – odgovori muškarac mirno.

Žena se okrenula i bez riječi ušla u kola. Mala je karavana uskoro krenula dalje, prema Fort Morganu.

Pueblo je bilo veće naselje negoli je Lester očekivao. Imalo je nekoliko ulica koje su završavale na glavnom trgu i koje su vrvile konjima, kravama, kaubojima, trgovcima, psima skitnicama što su se valjali po blatu i otimali za dobačenu ili nađenu kost. Lester je imao vrućicu. Osjećao je da ima vrućicu. Ruke su ga neizdržiyo boljele, vrtjelo mu se u glavi i znao je da mora najhitnije k liječniku.

Sjahao je pred ovećom krćmom u glavnoj ulici, privezao s mukom konja za ogradu i ušao. Unutra je bilo zadimljeno i bućno, prepuno ljudi koji su galamili, pjevali, svađali se, kartali. Došao je do toćionika.

– Barmen!

Barmen ga na drugom kraju toćionoka nije ćuo i Lester je povikao još jednom:

– Barmen!

Napokon je došao do njega.

– Što želite?

– Viski.

Lester je stavio na toćionik svoje ruke umotane u zaprljane krpe.

– I lijećnika.

Barmen je pred njega stavio viski.

– Imate neprilika s rukama? To nije dobro. Nije lako naućiti pucati nogom. Lijećnik je preko puta, tri kćue niže. Sad je vjerojatno još trijezan.

Udaljio se. Lester je iskapio viski i izišao.

Lijećnik je uistinu bio trijezan. Šezdesetih godina, ispije-

nih crta lica, okrenuo se prema Lesteru kad se ovaj pojavio na vratima prostorije koja je služila kao ordinacija i kratko rekao:

– Sjednite.

Lester je bez ijedne rijeći stavio pred njega ruke umotane u krpe. Lijećnik je listao po nekoj prašnjavoj knjižurini i osvrnuo se na Lestera tek poslije nekoliko minuta.

– Što je, što trebate?

– Moje ruke – kratko je odgovorio Lester.

Lijećnik je skinuo krpe.

– Dobro ste ih izrezali gospodine. Kako se to dogodilo?

– Nije važno, stari. Možeš li ih zakrpiti?

– Malo se počelo gnojiti. Možemo pokušati, ali ništa nije sigurno.

– Onda pokušaj!

Lester se umorno zavalio u stolac.

– To će boljeti, gospodine. Trebali biste prije probati malo ovoga.

Stari je dohvatio neku boćicu na kojoj je pisalo »eter«.

– Što je to?

– To će vam ublažiti boli. Bezazleno je.

– Ćini što hoćeš stari – reće Lester dok mu je lice gorjelo.

Lijećnik je uzeo veliki komad bijele krpe, natopio je tekućinom i prinio Lesteru pod nos.

– Udahnite duboko i nestat će sve vaše boli.

Lester je nekoliko puta udahnuo miris i odmah zatim uto-
nuo u bezbrižan san. Posljednje

što je vidio bilo je brižno lice starog liječnika koji se sagnuo nad njegove ruke.

Prvo što je Lester ugledao kad je otvorio oči bilo je neko nepoznato lice koje je zurilo u njega. Zatvorio je oči i otvorio ih ponovo, ali lice nije nestalo. Postupno se Lesteru razbistrio pogled i na licu je opazio velike sijede brkove, na glavi šešir, za pojasom revolver, a na kaputu značku šerifa. Zapazio je također da čovjek koji ga je promatrao nije sâm u sobi, da su ovdje još stari liječnik i dvojica koji su također nosili značke na reverima. Pokušao je ustati, no vidio je tad da su njegove ruke, zavijene u čiste bijele zavoje, vezane užetom za podlaktice. Njegov opasač s revolverom nalazio se na stolu. Čovjek koji ga je promatrao očito je shvatio da se probudio, jer je odjednom progovorio:

— Imamo vas, Lester!

— Gotovo je sa mnom — pomislio je Lester, a umjesto toga glasno je upitao:

— Tko ste vi?

— Ja sam šerif u ovom gradu, a ovi momci ovdje moji su pomoćnici. Oni su željeli da ih vidite kad budete uhapšeni, a vidjet ćete ih isto tako i kad vas budemo vješali — odgovori čovjek.

— Bez suda? — upita Lester.

— O ne! Sudit će vam se posmrtno. Već danas ću poslati glasnika u Dodge City da obavijesti saveznog šerifa Charlieja Bassetta o vašem hapšenju, a

Bassett, ako je slučajno u gradu, obavijestit će sasvim sigurno saveznog okružnog suca koji će za petnaestak dana doći ovamo da vam priredi pošteno suđenje. Na žalost, Lester, vi ćete do tada već biti pojedeni. Pojest će vas crvi na gradskom groblju.

— Ne smijete to učiniti! Imam pravo na pošten postupak — pobuni se Lester.

— Isto onakvo pravo kakvo ste vi pružili šerifu u Wichiti i mnogima prije njega! Vaša je potjernica kod nas odavno, Lester. Niste smjeli ubiti šerifa. Da niste ubili šerifa, pustio bih da vas osude i tek onda objese. Ovako će biti obratno. Kako vidite, sami ste krivi.

Lester je razmišljao nekoliko trenutaka a onda upitao:

— Je li me liječnik odao?

— On vam je najprije uredio ruke, u skladu sa svojom liječničkom savješću, a onda je pozvao mene i pitao jesam li vas već negdje vidio. Odgovorio sam mu da jesam — rekao je šerif.

— Hvala, doktore. Za ruke — obrati se Lester starom liječniku. — Za ostalo, možda se još vidimo!

— Nećete jer dugo gledati, Lester! Pogledajte zato dobro sad sve što vas zanima. Krenimo! — naredi šeri.

Priskočila su dvojica pomoćnika i pomogla Lesteru da se podigne iz stolca. Prihvatili su ga ispod ruku i povelili van. Je-

dan od njih uzeo je Lesterov revolver.

Posljednji zraci zalazećeg sunca obasjavali su glavnu ulicu Puebla i tridesetak ljudi koji su se okupili pred liječnikovom zgradom. Lestera su povelili u šerifov ured koji je ujedno bio i zatvor. Dok je koračao preko prašnjave ceste, Lester je jasno čuo poruku koju mu je doviknuo jedan od promatrača:

— Sutra ćeš visjeti!

Kad su ušli u šerifov ured, upitao je:

— Zar ćete me objesiti već sutra?

— Mi ne gradimo vješala u ovom gradu, Lester — odgovori mu šerif. — Mi vješamo o drvo. Onoga koga želimo objesiti, možemo objesiti u svakom trenutku. Ovi ljudi vani žele te vidjeti kako visiš, a oni su me izabrali za šerifa, Lester, i ja ih neću razočarati.

Lestera su uveli u ćeliju sa željeznim rešetkama i za njim zaključali vrata.

— Imaš još jednu noć pred sobom, Lester. Iskoristi je dobro — reče šerif i zatvori za sobom vrata koja su odvajala zatvor od ureda.

— To je, dakle, Pueblo — pomisli Lester. — U njemu ću izvršiti svoj život.

* * *

Građani Puebla proslavili su Lesterovu sutrašnju smrt i spalivali snom pravednika.

— Prebrzo dolazi zora — pomislio je Lester dok je kroz re-

šetke na prozorčiću ćelije promatrao plavičasto nebo. Ruke ga više nisu toliko boljale, liječnik je dobro obavio posao, no to je Lesteru bila slaba utjeha za ono što ga očekuje danas.

— Kako li to izgleda kad te objese — pitao se.

Vidio je već mnogo vješanja, prisustvovao je čak vješanju jednog člana bande, mladog Neala Sunderlanda kojega su uhvatili kad je silovao neku Meksikanku pošto je ubio, njenog ljubavnika.

— Sasvim je drugačije, međutim kad si ti onaj kojega vješaju — razmišljao je. — Kad ti izmaknu tlo pod nogama, ili potjeraju konja.

Danas će mu vjerojatno potjerati konja, a teret obješenog tijela slomit će mu kralješnicu...

— Sviće — pomisli Lester i pripremi se da mirno dočeka smrt.

U tom su se trenutku otvorila vrata šerifova ureda.

— Zar je već vrijeme? Pa još nije ni svanulo! — s ogorčenjem pomisli Lester.

U prostoriju je ušao šerif. Nosio je sačmaricu, dvocijevku sa skraćenim cijevima, smrtonosno oružje na malim udaljenostima. Lester mu se obrati:

— Što je, šerife? Odlučili ste da me ustrijelite umjesto da me objesite?

— Ako nešto pokušaš, gotov si, Lester — reče šerif i izvadi svežanj ključeva.

– S ovakvim rukama šerife?
– nasmija se Lester i podiže zavijene šake.

Šerif je otključao ćeliju.

– Izlazi, Lester!

– Kamo me to vodite, šerife?
Zar je već došlo vrijeme?

– Tišina! Izlazi!

Lester je izišao iz ćelije a šerif ga je propustio ispred sebe.

– Samo produži.

Ušao je u šerifov ured. Čulo se hrkanje pomoćnika iz pokrajnje prostorije.

– Kamo? – tiho upita Lester, a šerif ga samo grubo gurne dvocijevkom u leđa prema izlazu.

Izišli su na ulicu i krenuli prema stražnjoj strani zgrade. Iza zgrade stajala je crna kočija ne kojoj su se, pod jutarnjim svjetlom što se stidljivo pomaljalo iza oblaka, mogla pročitati slova »Wells–Fargo«. U kočiju su bila upregnuta četiri konja, a otraga privezana još tri, od kojih je jedan bio Lesterov.

– Ulazi u kočiju Lester. Sad napuštaš Pueblo – reče šerif.

Lester zbunjeno otvori vrata kočije.

– Na tvojemu mjestu nikad više ne bih kročio nogom u Pueblo – opomene ga šerif prijetecim glasom i izgubi se u jutarnjem polumraku.

* * *

Čim je Lester ušao, kočijaš je pucnuo bičem i kočija je krenula.

Lesteru je trebalo neko vrijeme da se privikne na tamu, a

onda je zapazio da u kočiji nije sam. Nasuprot njemu sjedio je neki čovjek. Držao je pušku. Cijev je bila uperena ravno u Lesteru. Nije progovorio ni riječi.

Ubrzo su napustili Pueblo. Veliki kotači kočije »Wells–Farga« klopurali su kamenitim putom. ...Kočija se odjednom zaustavi. Kočijaš je promolio glavu kroz otvor na prednjem dijelu kočije i upitao:

– Nalazimo se na raskrsnici, kako ste i naredili. Kojim putem da krenemo sad?

Čovjek je ispravio obod šešira i podigao glavu.

– Mortimer! – gotovo uzviknu Lester.

Mortimer ga je nekoliko trenutaka promatrao bez riječi.

– Što hoćete od mene, Mortimer? – upita Lester nervozno.

– Hoću da mi kažete, Lester, kojim putem sada da krenemo – odgovori Mortimer savršeno mirnim glasom.

– Ja?! – zabezekne se Lester. – Ja da vam to kažem?! Što vam ja, do vraga, mogu reći?

– Ono što sam vas pitao – reče Mortimer zagonetno.

– Slušajte, gospodine – počeo Lester. – Možda biste najprije vi meni trebali objasniti što je posrijedi. Sreli smo se u North Platteu, za partije pokera, gdje ste pokazali da niste početnik u kartanju kao ni u rukovanju revolverom. Zatim sam otišao na mali put i sad vaš srećem ovdje u Pueblu gdje mi spašavate život i postavljate neka nerazum-

ljiva pitanja. Što bi sve to trebalo značiti?

— I prije sam vam spasio život, Lester. U kanjonu Greeley.

— Znači, ipak ste to bili vi! Vi ste ubili Indijance!

— Točno, Lester.

— Bila je to lijepa škola pucaanja. Ne znam na kojoj ste bili udaljenosti ali sve trojicu, jednoga za drugim, to još nisam vidio! Moje čestitke gospodine. Bit ću iskren prema vama: zbog vas sam onako naglo otišao iz North Plattea, jer nisam znao kakve namjere imate prema meni. Ali sad, pošto ste mi dva puta spasili život, dugujem vam zahvalnost. Kako ste izveli ovo sa šerifom u Pueblu?

— Šerif je moj stari prijatelj iz rata -- odgovori Mortimer.

— Tako, znači. Ali ja ne znam razlog. Zbog čega činite sve to za mene?

— Zato, Lester, jer vas trebam.

Lester ga pogleda iznenađeno.

— Trebate me? Što trebate od mene? Recite svoju želju i ja ću je ispuniti. To vam dugujem.

Mortimer ga pogleda. Izvira je iz njega sigurnost i odlučnost. Kakve god bile namjere toga neobičnog čovjeka Lester shvati iz tog pogleda da ga ništa neće spriječiti u njihovu ostvarivanju. Ta spoznaja u Lesteru izazove nelagodu.

— Želim Ramireza -- rece napokon Mortimer.

Lester ne odvrati ni riječi.

— Želim Ramireza i Dothana. A vi ste onaj koji će mi ih dati.

— Znači, tako... -- progovori Lester nakon nekog vremena.

— A nakon njih vjerojatno želite i mene. Vi ste lovac na ucjene, je li?

— Postavimo stvari ovako, Lester -- prekide ga Mortimer odlučno. -- Kad dobijem njih, prestat ću biti vaš andeo čuvar. Brinut ćete se sami za sebe. Ali j neću biti taj koji će vas predati zakonu. Premda ste nitkov i ubojica, pustit ću vas da odete. To još ne znači da vas neću ubiti ako vas sretnem opet. Je li to jasno?

Lester je zamišljeno gledao Mortimera.

— Zato ste, znači, čitavo vrijeme išli za mnom... Zato ste i došli u North Platte. Zato jer želite ovu dvojicu. Ali, zašto ste odabrali baš mene da vas odvedem do njih?

— Svi su drugi iz bande mrtvi, Lester.

— A kako ste saznali da sam se ja sakrio u North Platteu?

— To sam saznao tek kad sam stigao onamo. Ali sam pretpostavljao da ste ondje. Čim sam čuo za pljačku u Wic-hiti, krenuo sam za vama. Pretpostavljao sam da ste se razdvojili, da su Dothan i Ramirez krenuli na jednu, a vi na drugu stranu. Ne znam gdje je njihovo skrovište, Lester, no shvatio sam da je za vas najpogodnije skrovište upravo North Platte, da ćete u North Platteu provesti zimu.

– Vraški ste dobro pogadali
– reče Lester.

– I sad kad sam tako dobro pogadao, očekujem da me odvedete do njih.

– Zbog čega vam je toliko stalo do Dothana i Ramireza? Zbog ucjene? I moja je glava ucijenjena.

– Recimo za sada da mi je stalo do dvostruke ucjene. Njihove su glave vrednije od vaše. Ali sad je dovoljno razgovora. Moj je kočijaš nešto upitao. Hoćete li mu odgovoriti?

– Imam li izbora? – upita Lester.

– Zaključite sami. Ne namjeravam nagovarati vas – odgovori Mortimer.

Lester je pogledao prema cijevi Mortimerove dugačke puške, kratko kimnuo i povikao kočijašu:

– Sanderson. Sanderson u Teksas mjesto je u koje idemo!

– Prilično dug put – čuo se odozgo kočijašev glas. – Trebat će nam zamalo tri dana uz usputna stajanja.

Kočija je krenula.

– Oni nisu baš u Sandersonu, je li? – upita Mortimer.

– Ne. Oni su pokraj Sandersona, u nekoj kolibi – reče Lester, a pomisli u sebi:

– Premda si brz, trebat će ti đavolski mnogo sreće da ubiješ Dothana i Ramireza. Đavolski mnogo sreće.

* * *

Oko podneva kočija je stala u Wagon Moundu, ustaljenom

svratištu vozača »Walls-Farga«, gdje su se uglavnom mijenjali konji i razmjenjivale obavijesti o stanju na putovima. Vozači su popunjavali zalihe hrane i viskiija i saznavali kojim putem treba ići da bi izbjegli napade Indijanaca.

Promijenili su konje i na brzinu jeli u maloj kamenoj krčmi koju je vodila neka meksikanska obitelj. Dok je jeo ukusne tortilje što ih je spremala kuharica Maria, ljubimica vozača, Lester je pokušao zapodjenuti razgovor s Mortimerom, no ovaj nije pokazivao volju za to. Odmah nakon jela nastavili su put.

Poslije pola sata vožnje kočija je prešla željezničku prugu i nastavila putovanje utabanom stazom kroz dolinu rijeke Pecos. Lester je odlučio da ponovo pokuša razgovarati:

– Kad sam već pristao na vaše uvjete, zašto ne bismo barem razgovorom prekratili put? Ima još nekoliko stvari koje bih htio od vas saznati.

Mortimer je sjedio nasuprot Lesteru, zatvorenih očiju, neprestano držeći pušku u krilu. Na Lesterove riječi otvorio je oči i progovorio glasom u kojemu se osjećalo nestrpljenje:

– Što vas opet zanima, Lester?

– Recimo ovako – nastavi Lester. – Vi ste jahali za mnom čitavo vrijeme od North Plattea. Kako ste znali u kojemu sam smjeru otišao? Stari Kelly nije

vam mogao reći. ili... možda nije bio mrtav?

– Bio je mrtav. S daljine od od dva metra niste mogli toliko promašiti.

– Pa, kako ste onda...?

– Po tragu. Slijedio sam vaš trag.

– Čini se da ste prilično vični tim indijanskim glupostima kad vas ni ona tri Indijanca u kanjonu Greeley nisu mogla nanjušiti.

Mortimer mu ne odgovori.

– Zatim, dojahali ste za mnom u Pueblo i ondje saznali da će me objesiti. To vam je poremetilo planove.

– Vaše vješanje? Imate, pravo, Lester, to mi je donekle poremetilo planove. Namjeravao sam ići za vama sve dok ne dođete do Ramireza.

– I tad ste me morali osloboditi. No, kako ste našli ovu kočiju?

Mortimer se okrenuo i obratio vozaču kroz otvor na kočiji:

– Daherty, ovaj čovjek želi saznati kako sam došao do kočije u Pueblu. Odgovori mu.

Daherty je, ne smanjujući brzinu kočije, primaknuo glavu otvoru tako da su ga mogli čuti u kabini:

– Nakon rata mi pripadnici jedinice pukovnika Mortimera zakleli smo se da ćemo jedan drugomu uvijek biti na usluzi.

– Jeste li čuli, Lester? – upita Mortimer.

– Što vi zapravo želite? – odgovori Lester protupitanjem.

– Ne vjerujem da čovjek poput

vas sve ovo radi zbog nekoliko tisuća dolara. Način na koji ste pucali u Rumsfelda, pa to kako ste poubijali one Indijance... ne... Što vi zapravo želite?

Mortimer ponovo zatvori oči i udobno se namjesti u sjedalu.

– Ne želite više razgovarati? Dobro, putovat ćemo bez razgovora ako tako želite, no recite mi još samo jedno.

– Čujmo još i to, Lester – odvrati Mortimer.

– Zbog čega ste me oslovili mojim pravim imenom u »Kellyjevu vrču«, poslije partije pokera? Zbog čega ste mi obznaniili da vam je poznato tko sam?

Mortimer se blago nasmijeo, prvi put u toku razgovora.

– Upravo zato, Lester, upravo zato da saznate kako ja znam tko ste.

– Ali to je bilo upozorenje. Zbog toga sam otišao iz grada.

– zbunjeno reče Lester.

– Znao sam da ćete postupiti tako. Znao sam da će vas na spomen vašeg pravog imena uhvatiti panika i da ćete pobjeći, da ćete krenuti prema skrovištu Ramireza i Dothana, a to sam i želio jer jedino ste me tako mogli odvesti do cilja – odgovori Mortimer. – Jedino što nisam znao, Lester, to je da ćete, prije negoli napustite North Platte, počinuti još jedno ubojstvo.

* * *

Kasno navečer stigli su u Roswell. Stali su pred malim svratištem i unajmili dvije pro-

storije, jednu za pukovnika a drugu za Dahertyja i Lestera.

Pukovnik je odmah nestao u svojoj sobi. Daherty je Lestera čvrsto privezao za krevet. Ruke mu je ostavio slobodne, jer su ionako bile umotane zavojima, a noge mu je vezao za željeznu ogradu tako da se Lester na postelji mogao okretati, ali nije mogao ustati. Nije postojala nikakva mogućnost da Lester preko noći svojim ozlijeđenim rukama sâm odveže debele čvorove.

– Tako, druškane – rekao je Daherty poslije obavljena posla – ovo će biti dovoljno za noćas.

Nakon toga otišao je da se pobrine za konje. Vratio se poslije pola sata, legao na krevet u drugom kutu sobe i odmah zahrkao. Lester, sretan što je poslije svega još živ, zaspao je odmah poslije njega.

Rano izjutra, prije negoli se itko u gradu probudio, nastavili su put. Vozeći neprestano uz Pecos, oko podneva stigli su u Carlsbad. Ondje su promijenili konje i s novim odmornim životinjama predvečer stigli u McCamey, nešto veće mjesto prepuno stočara, doseljenika i namjernika najrazličitijih vrsta. Zastali su pred »Cattle Brand«, salunom nedaleko od glavnog trga na kojemu je stajao velik šator obojen kričavim bojama. Oko šatora tiskala se gomila znatiželjnika, a na malomu drvenom podiju stajao je čovjek u elegantnom odijelu i vikao koliko mu je grlo dopuštalo:

– Navalite, dame i gospodo! Navalite! Samo pet dolara za nezaboravnu predstavu! Najbolji revolveraš na svijetu pokazat će vam kako na udaljenosti od trideset metara jednim metkom djevojci skida šešir s glave! Jednim metkom u zraku pogađa novčić! Najbolji kauboiji zapada lasom hvataju divlje goveče i krote divljeg mustanga! Navalite, dame i gospodo, samo danas u vašem gradu!

Gomila se naguravala oko podija i otimala za ulaznice koje su se prodavale na blagajni pokraj šatora. Nakon nekog vremena pokraj blagajne se skupilo toliko ljudi da je čovjek prestao vikati i sišao s podija. Šator, vjerojatno, nije ni mogao primiti toliko posjetilaca.

Salun »Cattle Brand« bio je gotovo prazan kad su ušli Daherty, Lester i Mortimer. Zatražili su sobe i točioničar ih je poslao recepcionaru, žgoljavom starčiću koji je sjedio za malim stolom u predsoblju između krčme i stuba prema katu. Unajmili su sobe.

Daherty je kao i prošle noći vezao Lestera za krevet.

– Sutra smo u Sandersonu – pomislio je Lester prije nego li mu je san došao na oči.

* * *

– Rio Bravo del Norte! – uzviknuo je Daherty i trgnuo Lestera iz drijemeža izazvanog neprestanim ljuljanjem kočije. – Velika rijeka, kako je naziva-ju s naše strane granice. Pogle-

daj je, Lester, ako je još nisi vidio. Imao sam nekoliko lijepih pustolovina na ovoj vodi.

Lester je proturio glavu kroz prozor kočije. Nalazili su se nedaleko od Rio Grandea što je u širokom luku zaobilazio Sanderson, zgrade kojega su se nazirale u daljini, i mirno tekao dalje. Nekoliko kilometara nizvodno od mjesta na kojemu se nalazila kočija, prihvaćao je brze vode Pecosa.

— O.K., Lester. Sad si ti na redu — reče Mortimer.

Nije se ni potrudio da pogleda gdje se nalaze nego je mirno, s očekivanjem, promatrao Letera.

— Kad ste me pokupili u Pueblu, nisam vam rekao jedno. Ja još nikad nisam bio u Ramirezovu skrovištu — priznao je Lester.

Mortimer ga oštro pogleda.

— Što to treba značiti?

— Da ne znam točno gdje se nalaze Dothan i Ramirez — odgovori Lester.

— A kako si ih namjeravao pronaći?

— Neka žena živi u okolini Sandersona. Ne znam gdje, ali znam da je negdje u okolini. Ona je Meksikanka, jedna od Ramirezovih ljubavnica. Ramirez i Dothan navraćaju kod nje, po hranu, piće. Ramirez mi je rekao da u proljeće, kad sam se trebao sastati s njima, potražim nju.

— Kako se zove žena?

— Juanita. A prezime je, prezime je Nunez... ili Munos... ili

Sanchez. Ne znam točno. Važno je Juanita.

— Daherty! — pozva Mortimer.

Daherty je skočio sa sjedala.

— Izvolite.

— Uzmi moga teretnog konja i odjaši u grad. Raspitaj se stane li negdje u okolini ta Juanita s prezimenom na -ez ili -os. Nastoj saznati to neupadljivo. Čim to saznaš, vrati se ovamo. Mi ćemo te čekati ovdje.

— Vrlo dobro, vidjet ću što mogu učiniti.

S tim je riječima Daherty odvezao pukovnikova teretnog konja i odjahao prema Sandersonu. Mortimer je izišao iz kočije i sjeo na Dahertyjevo mjesto.

Daherty se vratio za dva sata. Jurio je tako da je Mortimerovu konju znoj curio niz vrat.

— Slušam, Daherty — kratko reče Mortimer kad je ovaj sjahao i privezao konja.

— Postoji jedna Juanita, gospodine. Raspitao sam se u krčmi na ulazu u grad i rekli su mi da neka Juanita Gomez živi desetak kilometara istočno odavde. Ondje drži malo svratište za umorne kauboje... znate na što mislim. Vlasnik krčme rekao mi je da k njoj uglavnom navraćaju Meksikanci i desperadosi koji iz Meksika bježe u Teksas i iz Teksasa u Meksiko. Često i stočari koji putuju prema sjeveru.

— Je li to jedina Juanita za koju si saznao? — upita Mortimer.

– Jedina za koju zna čovjek s kojim sam razgovarao. A čovjek već godinama živi u ovom kraju.

– Vrlo dobro, Daherty. Sad ćemo se rastati. Učinio si mi velike usluge.

– Ako dopustite gospodine, ostao bih s vama.

– Ne, Daherty. To je moja stvar, u koju se nitko ne treba miješati. Ovdje se rastajemo – odvrati Mortimer glasom koji je upozoravao kako je svaki daljnji razgovor o tomu besmislen.

– Dobro, ako želite tako. Zatrebam li vam zbog bilo čega opet, znate gdje me možete potražiti – reče Daherty.

– „Wells-Fargo“? – upita Mortimer.

– „Wells-Fargo“, pukovniče. Pripazite na sebe.

Daherty je odvezao tri konja i natovario na njih dva Mortimerova kovčega. Sjeo je zatim na kočiju, pucnuo bičem i polako krenuo prema Sandersonu.

Mortimer i Lester uzjahali su i krenuli u suprotnom smjeru, prema istoku, gdje se trebalo nalaziti svratište Juanite Gomez.

– Čudan je odnos između vas i Dahertyja – progovori Lester nakon nekog vremena. – Očito ste bili velika glavešina za građanskog rata. Ophodite li se tako sa svim svojim bivšim vojnicima?

– To nije stvar koja bi vas trebala zanimati, Lester – kratko odgovori Mortimer.

VII

Svratište se vidjelo već izdaleka. Malo kameno zdanje s dva dimnjaka na slamnatom krovu iz kojih se vijorio dim smjestilo se na dnu blage padine pokraj potočića. Na drugoj obali potočića počinjao je šumarak koji se nakon nekoliko stotina metara pretvarao u šumu. Odmah pokraj svratišta nalazila se staja.

Mortimer i Lester spustili su se s vrha padine u udolinu i dojahali pred zgradu. Vrata staje bila su zatvorena tako da nisu mogli vidjeti koliko je konja unutra, no kad su ušli u krčmu, ugledali su petoricu. Trojica Meksikanaca sa širokim meksičkim šeširima, sjedila su za stolom, pila neku bijelu tekućinu iz velikih čaša i bučno razgovarala na španjolskom. Na klupi u kutu prostorije dvojica neobrijanih i polupijanih kauboja nezainteresirano su igrali karte. Dvije djevojke, Meksikanke, stajale su za oguljenim drvenim točionikom i nešto razgovarale poluglasno bihotajući.

Kad su Mortimer i Lester ušli, svih sedam glava okrenulo se prema njima.

– Gringosi – oglasi se jedan od Meksikanaca – novi gringos. Samo udite, pijte s nama!

Podigao je čašu i iskapio bijelu tekućinu.

– Što ćemo sad? Zapovjedajte – reče Lester. – Kako vidite, ne mogu pucati. Netko bi mi uostalom trebao previti ruke.

– To će malo pričekati. Činite sve ono što biste činili da ste ovdje došli bez mene – reče Mortimer.

– Što trebaju gospoda gringosi? – upita jedna od djevojaka, još hihotajući.

– Juanitu – odgovori Lester.

– Juanitu? Strpite se malo, gospodo. Juanita je u pokrajnjoj sobi i neko je vrijeme ne smijemo uznemiravati – odgovori djevojka.

– Koliko je to vrijeme? – upita Lester.

– Kratko. Tetka Juanita ne zadržava se dugo na poslu.

Djevojke se opet nasmiju.

Mortimer i Lester sjeli su za slobodan stol na drugoj strani prostorije.

Poslije nekog vremena ustao je Meksikanac i, noseći punu čašu, pijano se dogegao do njih.

– Gringosi, vidim da ništa ne pijete, a zacijelo ste prevalili dug put dovde. To nije dobro. Nije dobro ne piti. Evo, ovdje je čaša i pijte sa mnom!

Spustio je čašu na stol tako snažno da se iz nje prosulo malo tekućine. Ostala dvojica Meksikanaca glasno su se smijala.

– To je vaš problem, pukovniče – reče Lester. – Ja sam nemoćan.

– Što želite, čovječe? – pukovnik je mirno upitao Meksikanca.

– Pijte, dovraga! Nudim vam piće. Tekilu!

– Samo to? Tekila je dobro piće, rado ću je podijeliti s vama – rekavši to, Mortimer je

nagnuo Meksikančevu čašu i iskapio je do dna.

Meksikanci su ga veselo promatrali.

– Zadovoljni? – upitao je Mortimer. – Evo, vraćam vam čašu. Nastavite sa svojom zabavom.

Meksikanac je zbunjeno prihvatio čašu ne znajući što da s njom počne, kad su se iznenada otvorila vrata pokraj točionika i na njima se pojavila krupna crna žena tridesetih godina. Iza nje provirivala je glava nekog muškarca.

– Ostavi ljude na miru, Benito! Pij svoju tekilu i prestani praviti nered! – reče žena energično.

Benito se poslušno vratio za svoj stol.

– Vidim da ste tek stigli, gospodo. Trebate li nešto? – obrati se žena Mortimeru i Lesteru.

– Pitaj je, Lester – reče Mortimer.

Lester je ustao.

– Vi ste Juanita?

– Da, gospodine.

– Ako ste završili s ovim čovjekom iza vas, Junita, onda pođite sa mnom u ovaj hodnik iz kojega ste izišli.

Juanita ga pogleda, a onda slijegnu ramenima i reče:

– O.K., gringo, ako je o tome riječ. Izlazi, čovječe!

Muškarac iza njenih leđa progurao se u prostoriju i zauzeo mjesto pokraj dvojice pijanih kauboja u kutu. Lester je ušao u hodnik.

– Ovim putom – reče Juanita i povede ga u jednu od nekoliko soba u koje se ulazilo iz hodnika.

Čim su ušli u oskudno namještenu prostoriju i zatvorili vrata, Juanita je skinula svoju košulju od grubog platna i pred Lesterom otkrila raskošne tamnopute grudi, izazovne kao da ih prije nekoliko trenutaka nije milovao drugi muškarac.

– I ostalo – reče Lester, pokazavši odjeću zavijenom rukom.

– To je deset dolara, gringo – reče kratko Juanita. – Unaprijed.

– Nisam te zvao zbog toga – odvrati Lester.

Juanitino lice uzobiljilo se. U trenu je navukla košulju.

– Što želite od mene?

– Ramirez mi je rekao da vam se obratim ako ga želim potražiti.

– Ramirez?

– Da.

– Ne poznam Ramireza, gospodine.

– Zadrži to za sebe. Vidiš li Ramireza, reci mu da je došao Lester. Reci mu također da Lester nije došao sâm. S njim je netko tko želi njegovu i Dothanovu glavu. Samo je jedan, ali vrijedi za petoricu. Tako mu reci.

– Ako sretnem nekoga tko se zove Ramirez, onda ću mu prenijeti što ste poručili – odgovori Juanita.

– Bilo bi dobro da ga sretnoš još danas, Juanita. A sad nađi

neke čiste krpe i previj mi ruke – naredi Lester.

Mortimer je ispijao drugu čašu tekile koju mu je na stol donio Benito, kad je Lester s Juanitom ušao u prostoriju. Na rukama je imao čiste povoje. Juanita je pozvala djevojke kod točionika, odvela ih u hodnik i nešto se s njima dogovarala, a potom je izišla.

– Jesi li joj rekao? – upita Mortimer.

– Mislim da će sve biti dobro – odgovori Lester.

– Jesi li joj također rekao neka poruči Ramirezu da ga čekam?

Lester zabezeknuto pogleda pukovnika.

– Jesi li?

– Ja nisam... – počeo Lester.

– Znači, jesi – mirno utvrdi pukovnik – To je dobro.

– Zašto bi to, dovraga, bilo dobro? – ljutito upita Lester. – Po čemu je to, za vas dobro?

– Mislio sam da ćeš ga obavijestiti. Ne volim pucati u ljude koji se tome ne nadaju.

Poslije tih riječi pukovnik se digao i izišao.

Lester je natmureno gledao za njim. Prišla mu je jedna od djevojaka:

– Jeste li bili zadovoljni s Juanitom! Hoćete li probati sa mnom? Mene možete imati za samo osam dolara. Samo osam dolara, gospodine. To nije mnogo. Hoćete li?

Lester je pogleda. Djevojka nije loše izgledala, ali sad nije imao volje za nju.

– Samo osam dolara! Pogledajte me – navaljivala je djevojka.

Kao da je začuo zvuk kopita. Odgurnuo je djevojku i naglo izletio iz krčme. Njegov je konj stajao privezan za ogradu i promatrao ga tupim pogledom. Od pukovnikovih konja ni traga.

– Do vraga – pomisli Lester.
– Nadigrao me.

Shvatio je klopku u koju će uletjeti Ramirez i znao je da će ovaj zbog toga okriviti njega, Lestera. Poželio je u trenutku da uzjaše konja i pobjegne daleko odavde, no sjetio se da je ranjen, bez novca i oružja i da nema kamo otići. U North Platteu preostao mu je još jedino Ramirez. Sad mu nije preostao više nitko i Tom Lester odlučio je čekati, pa što bde.

* * *

Spustio se mrak. Trojica kauboja odjahali su još za dana, djevojke su se negdje izgubile i u krčmi su osim Lestera ostala samo trojica Meksikanaca.

– Vi kao da čekate nekoga?
– obratio mu se jedan od trojice.

– Prijatelja – odgovori Lester.

– Prijatelja gringosa? S velikim šeširom?

– Začepi – pomislio je Lester, ali na vrijeme se sjetio da je ranjen i bez oružja. – I još nekoliko drugih – kratko je odgovorio.

– Čitavo društvo znači, ha?
– navaljivao je Meksikanac.

– Moglo bi se tako reći.

– Nisi baš razgovorljiv, gringo.

– Umoran sam – procijedi Lester.

– Možda ti trebao nešto popiti, da se oraspoložiš! – ustade Benito s čašom u ruci i krene prema Lesterovu stolu.

– Ostavi me na miru, čovče! – obrecne se Lester.

Meksikanci su mu već uistinu dosadili.

– Ne trebaš vikati na našeg prijatelja, gringo, on te samo ponudio pićem – počeo jedan Meksikanac.

U tom su se trenutku otvorila vrata krčme i ušao je Ramirez.

Za njim je ušla Juanita.

Ramirez je bio visok, crnomnast mješanac, odjeven u tradicionalnu meksikansku odjeću preko koje je navukao bundu. Za pojasom je nosio dva revolvra.

– Ovo je čovjek koji me poslao po tebe, Angelo – reče Juanita i pokaza na Lestera.

Trojica Meksikanaca iznenada su se uozbiljila.

– Mi odlazimo Juanita.

Benito je na stol stavio nekoliko dolara i zatim su sva trojica brzo izišli. Lester je ustao i okrenuo se prema Ramirezu koji ga je promatrao oštrim pogledom.

– Ne ljuti se, Angelito. Morao sam doći ranije.

Uvjerivši se da u krčmi nema nikog osim njih troje, Ramirez je došao do točionika i natočio čašu tekile.

– Koji te je vrag donio, Lester? Potjera? Dovukao si mi potjeru ovamo, u moje rodno mjesto? Došao si za mnom na meksičku granicu, na Rio Bravo, zato da navedeš potjeru na moj trag!

– Ne, Angelito. Ne budi lud! Objasnit ću ti. Bio sam gore na sjeveru, u North Platteu, kad je došao neki stranac koji me prepoznao. Odlučio sam pobjeći, krenuti prema Sandersonu, k tebi. Uхватili su me u Pueblu i htjeli objesiti, no taj mi je stranac spasio život a zauzvrat me prisilio na to da ga dovedem ovamo. Tako je bilo, kunem ti se. Ništa nisam mogao učiniti, baš ništa. Ali poslao sam ti obavijest preko ove žene. Da te ne iznenadi!

– Odao si, dakle, moje skrovište zato da spasiš svoju kožu – hladno promrsi Ramirez.

– Ne, Angelo! Nisam imao izbora! Vjeruj mi! Pogledaj, čak nemam ni oružja! Čovjek me slijedio, ništa nisam mogao učiniti!

– Kukavice zaslužuju smrt – hladno reče Juanita.

– Jahali smo zajedno, Angelo! Pomozi mi! – zavapi Lester.

– Gdje je taj čovjek? – upita Ramirez.

– Ne znam, nestao je nekamo! Došao je sa mnom ovamo i zatim nestao. On želi tvoju i Johnnyjevu glavu, Angelo!

– Lovac na ucjene?

– Možda, ali ne bih rekao. On je bivši pukovnik ali se po-

naša kao da i sad ima svoju vojku.

– Pukovnik, kažeš? Je li rekao kako se zove?

– Zove se Mortimer. U dvojboju je ubio Billyja Framptona, a u kanjonu Greeley spasio mi je život ubivši trojicu Indijanaca. Nisam još vidio da netko puca tako dobro – reče Lester nešto mirnijim glasom, ponadavši se da mu Ramirez više neće nanijeti nikakvo zlo.

– Vidjet ćemo. Ako me traži, tad će se i pojaviti – reče Ramirez i poviče glasno:

– Udi, Johnny!

Nečujno su se otvorila vrata pokrajnjeg hodnika i na njima se ukaza glava Johnnija Dothana.

– Udi! – povika Ramirez ponovo.

Dothan je, kao i Ramirez, nosio za pojasom dva revolvera a u ruci još i pušku. Njegovo lice djelovalo je neobično mladenački, kao da nije imao više od osamnaest godina, premda je bio stariji od dvadeset i pet.

– Sjedni, Johnny! Pričekat ćemo neko vrijeme. Naš prijatelj je pozvao gosta i red je da ga dočekamo kako treba, a poslije ćemo srediti stvari s prijateljem – reče Ramirez.

– Što želiš time reći, Angelito? – uplašeno upita Lester.

– Saznat ćeš – odgovori Ramirez nezainteresirano.

– Gdje su djevojke? Zašto se ne bismo malo zabavili dok čekamo? – upita Dothan.

Potražite na kiosku

krimi priče
dnevne priče
sf priče
vestern priče
kratke priče
stripovi
humor

– Djevojke, dođite ovamo! – povika Juanito i uskoro zatim dvije Meksikanke udoše u prostoriju.

Lica su im bila uplašena i držale su se zajedno. Očito im se nije svidalo društvo Johnnija Dothana.

Dothan je sjeo, izvadio nož i počeo čistiti nokte.

– Djevojke, koja bi se od vas htjela sa mnom malo zabaviti?

– Nije vrijeme za to, Johnny – naredi Ramirez.

– Onda ćemo se zabaviti s našim prijateljem – okrene se Dothan prema Lesteru. – Nismo se dugo vidjeli, Tom. Čujem da si u međuvremenu postao izdajica.

– Urazumi se, Johnny. To nije istina... – počeo Lester, no prije negoli je završio rečenicu, Johnnjev nož probio mu je nadlanicu i prikovao mu šku za stol.

Lester je zaurao kao ranjena zvijer. Neizdrživa bol širila se po čitavom tijelu. Kleknuo je, a desna ruka ostala mu je pribijena za stol. Puštao je prodorne krikove koji su se postupno pretvorili u grčevite jecaje. Johnny Dothan sjedio je pokraj njega i glasno se smijao.

U tom trenutku otvorila su se ulazna vrata i u krčmu je ušao Mortimer.

Dothan je skočio brzo poput munje i povukao svoj desni revolver, no prije negoli je opalio, metak iz Mortimerova revolve- ra razmrskao mu je ruku i Dothan se, jaučući kao malopri-

je Lester, srušio na pod. Ramirez se stigao samo okrenuti. Našao se s Mortimerom oči u oči. U pukovnikovoj lijevoj ruci dimio se prazan džepni revolver deringer u kojega je mogao stati samo jedan metak.

– Želiš povući, Ramirez?

– Zar se bez oružja ulazi u dvoboj, stranče? – začuđeno upita Ramirez. – Nemaš više metaka.

– Recimo da mi je dosadio život – odvrati Mortimer.

– Tko si ti? – upita Ramirez.

Dvije mlade Meksikanke uplašeno su se skutrinele uza zid, Juanita je stajala pokraj točionika, a Lester i Dothan tiho su jaukali na podu krčme.

– Ne poznaješ me, Ramirez?

– tiho progovori Mortimer.

– Ne. Nikad te nisam vidio.

– Ja sam bivši pukovnik.

– Treba li mi to nešto govoriti?

– Trebalo bi.

– Jesi li lovac na ucjene?

– Želim tvoju glavu, Ramirez.

Ramirez se glasno nasmijao.

– Ha, ha, jesi li ga čula, Juanita? Želi moju glavu! Nema revolve- ra a želi moju glavu! Glavu Angela Ramireza! Što će ti moja glava, odgovori mi!

Pukovnik nije skidao pogleda s Ramireza i Dothana koji je ležao na podu previjajući se od bolova.

– Bilo je to prije deset godina, Angelo. Bio je rat, ali tebe to nije zabrinjavalo. Imao si tad

bandu. Veliku bandu. Sjećaš li se?

— Dobro kažeš, pukovniče. Bila je to velika banda. Velika vremena.

— Prije deset godina, Angelo, nekako u ovo vrijeme, ti i tvoja banda od koje je danas preostao samo još ovaj na podu, Dothan, napali ste vlak. Sjećaš li se toga?

— Sjećam se — uozbilji se Ramirez.

— Tražili ste zlato. Bio je to vlak vojske i vjerovali ste da prevozi zlato, sanduke zlata. Razrušili ste tračnice i vlak je stao. U pratnji je bilo dvadeset vojnika koje ste poubijali. Zatim ste počeli tražiti zlato. Ali zlata nije bilo, Ramirez. Sjećaš li se toga?

— Sjećam se... — polako odgovori Ramirez.

— Nije bilo zlata — nastavi Mortimer. — No, bilo je nečega drugoga. Bilo je putnika. Vlak je prevezio municiju i putnike, Ramirez. Samo nekoliko putnika, uglavnom žena iz oficirskih obitelji. Sjećaš li se toga?

— Požuri s pričom, pukovniče! Pakao te zove.

— Bili ste gnjevni jer niste našli zlato, Angelo. Obuzeo vas je bijes. Pucali ste, razbijali sve na što ste naišli, i tada ste opazili putnike.

— Tko ti je sve to ispričao, pukovniče?

— Moja kćerka, Angelo. Moja kćerka bila je među putnicima.

— Pa kako je onda mogla...

— Kako je mogla ispričati kad ste ih sve poubijali? To te zanima? Živjela je dovoljno dugo, Angelo. Ja sam se tad nalazio u Fort Worthu i čim sam dobio telegrafsku vijest da je vlak napadnut, pojurio sam onamo. Kćerka mi je umrla na rukama. Ali prije toga ispričala mi je kako ste ih silovali, ti i ostali, a zatim ih je Johnny Dothan obrađivao nožem. Vi ste stajali po strani i smijali se. To mi je ispričala, Angelo, a zatim je umrla.

— Kako je mogla znati da smo to ja i Dothan?

— Nazivali ste se imenima dok ste jurili po vlaku. Bili ste sigurni da nitko neće preživjeti. A ona je dobro upamtila ta imena.

— I sad si došao po osvetu...

— Upravo tako. Došao sam po tvoju i Dothanovu glavu.

Djevojke su stajale po strani i tresle se od straha a Juanita je naizgled hladnokrvno slušala pukovnikovu priču.

— Došao si ostaviti glavu, pukovniče! — poviče Ramirez. — Nije se još našao nitko brži od Angela Ramireza!

— Nisam još završio, Angelo — prekide ga Mortimer. — Kad mi je kćerka umrla na rukama, zarekao sam se da ću te pronaći. I ne samo to. Zreкао sam se da ću, kad rat završi, život posvetiti tomu da ološ kakav ste ti, Dothan i ostali uklonim s lica zemlje. Vi ste posljednji preživjeli iz bande koja je napala vlak, Angelo. Vas sam najteže

pronašao, i to samo zahvaljujući ovom ovdje, Lesteru.

— Želiš li reći pukovniče da si posmicao sve koji su sudjelovali u napadu na vlak? — upita Ramirez začuđeno.

— Sve osim vas dvojce. Jedni su mi odavali imena drugih.

— Lažeš, prokletniče? Reci mi zadnje koje si ubio!

— Sonora Kid, Angelo. U Kansasu.

— Ti si ubio Sonoru? Pričali su mi o tome. Pričali su da ga je ubio čovjek koji ne nosi revolver za pojasom, nego na leđima!

Ramirez je naglo povukao revolver, podigao cijev, no u tom je trenutku odjeknuo pucanj iz pukovnikova kolta koji je ovaj izvukao iz korica što ih je na leđima skrivao njegov tamnoplavi kaput. Na Ramírezovoj bijeloj košulji u predjelu srca pokazala se sitna krvava točka. Srušio se na pod.

Mortimer je pogledao Juanitu i opazio da joj niz obraz cure suze.

— Žao mi je, gospodo, ako ste ga voljeli.

— Nisam ga voljela, ali odrasla sam s njim. Premda je bio zlikovac, sad kad ga više nema, red je da pustim suzu — reče Juanita.

— Dothan! — poviče Mortimer, opazivši da je Dothan ustao s poda i lijevom rukom pokušao uhvatiti revolver.

Dothan se naglo bacio naprijed i zaklonio iza jedne djevojke. Ranjenom rukom obuhvatio

je djevojku, a zadržavom je iščupao nož kojim je bila prikovana. Lesterova ruka i stavio ga djevojci pod vrat.

— Ne pokušavaj ništa, prokletniče — povikao je Dothan.

— U protivnom, djevojka je mrtva!

— Samo mirno, Dothan. Nemoj ozlijediti djevojku i ništa se neće dogoditi — reče Mortimer.

— Povuci se unatrag! — naredio je Dothan i s djevojkom, koja je premirala od straha, krenuo prema vratima.

Pukovnik se povukao a Dothan je otvorio vrata i naglo izjurio u noć. Bacio je djevojku na tlo i skočio na Lesterova konja pred krčmom. Mortimer je izašao za njim.

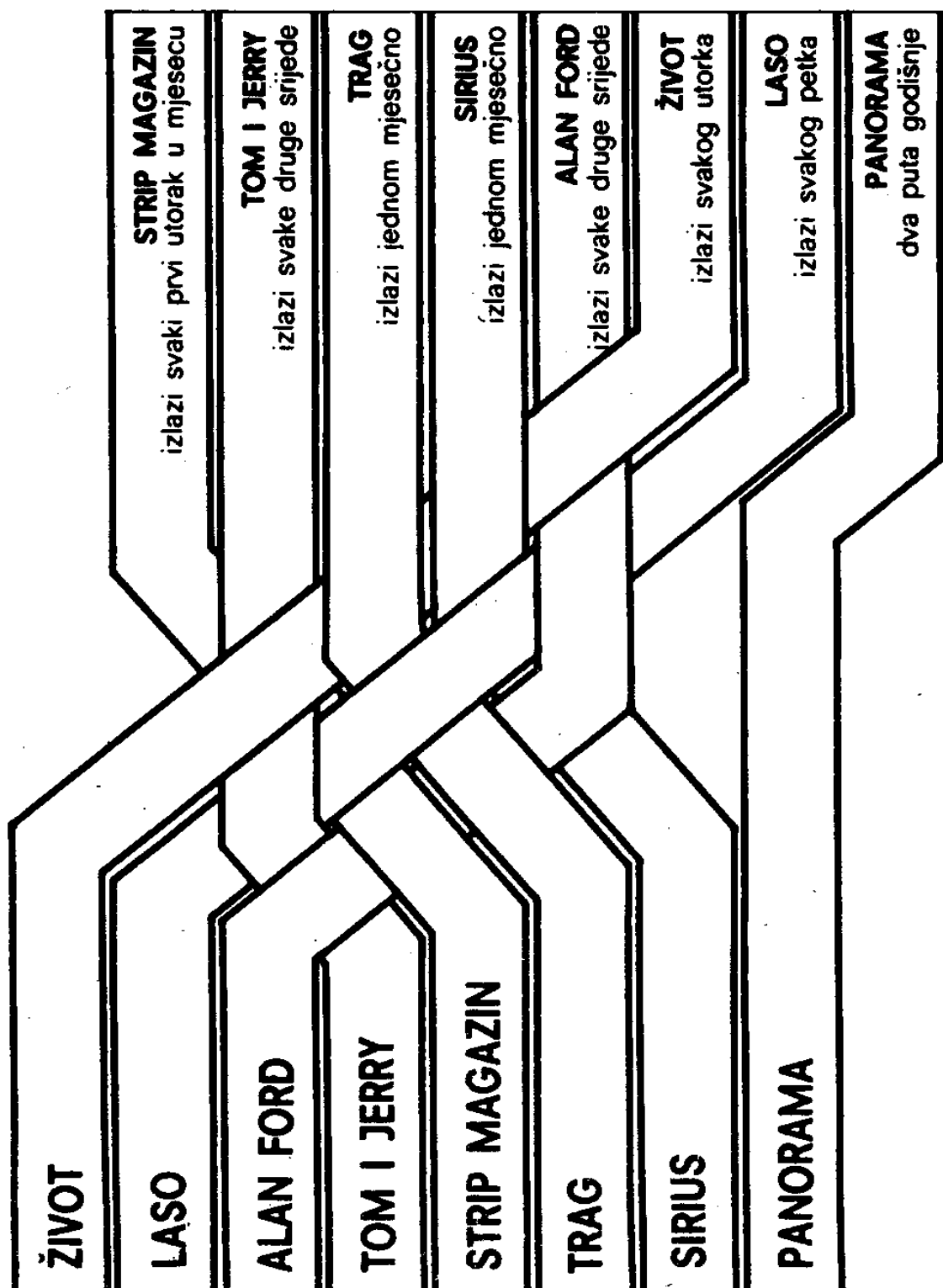
Dothan se već udaljio četrdesetak metara i povikao:

— Dovidjenja, gade! Sredio sam ti kćerku, sredit ću i tebe, u to možeš biti siguran! Možeš biti siguran da ćemo se ponovo sresti!

Udario je konja u slabine i pojahao preko livade obasjane mjesecinom. Livada se prostirala od stražnje strane krčme sve do rijeke Rio Bravo koja se zcalila u daljini.

Pukovnik je prišao teretnom konju i otvorio jedan od dva crna kovčega. Izvukao je dugačku pušku kentaki najpreciznije oružje Zapada. Namjestio je potom nišan i prislonio pušku uz rame.

Nišanio je dugo. Jahač je sad bio samo crna točka na livadi, koja je svakim trenutkom po-

stajala sve manja. Kad je Mortimer napokon opalio, točka se i dalje nastavila smanjivati sve dok odjednom nije stala. Mirovala je neko vrijeme a zatim se polako počela uvećavati i napokon se pretvorila u jasan oblik konja koji korača livadom, noseći beživotno tijelo jahača.

Uskoro je konj dokasao do krčme i stao ispred Mortimera, poslušno mu isporučivši mrtvo tijelo Johnnija Dothana.

Pukovnik je podigao Dothana za kosu i stručno odmjerio pogodak. Zrno je udarilo u Dothanova leđa, a izlaznu ranu napravilo je na sredini grudnog koša.

* * *

Djevojka je utisnula snažan poljubac na pukovnikova usta.

— Ja sam prilično star čovjek, djevojko. Sa mnom ne vrijedi pokušavati takve stvari — reče Mortimer.

— To je za Dothana, gospodine. Bila sam sigurna da će me zaklati. Neprestano nam je prijetio nožem.

— Sad možete biti mirne — reče pukovnik i uđe u krčmu.

Lester je sjedio na stolcu i tiho stenjao, a oko užasne rane na ruci usirila se krv.

— Čuješ li me, Lester? — upita Mortimer.

Lester je malo podigao glavu i odazvao se slabim glasom.

— Slušaj me pažljivo! Uz dobru njegu možda ćeš preživjeti ranu. Možda neće nastati otrovanje krvi. Ramirez i Dothan su

mrtvi. Ubio sam ih. Čuješ li me?

— Čujem vas — reče Lester tiho.

— Dobro. Morao bih ubiti i tebe, tu sam obavezu dao kćeri pokojnog Kellyja kad sam odlazio iz North Plattea. Na tvoju sreću, nikad nisam ubio nemoćna čovjeka pa neću ni sad. Darujem ti život i slobodu. Sve do trenutka kad se opet sretnemo.

Lester je kimnuo u znak razumijevanja.

— Kad se opet sretnemo, Lester, izvršit ću svoje obećanje. Ubit ću te kako si ti ubio Kellyja. I pronaći ću te, makar pobjegao u najzabitniji kutak ove zemlje.

Poslije tih riječi Mortimer se okrenuo i izišao iz krčme. Lester je pogledao za njim. Tamni šešir širokog oboda bilo je posljednje što je Tom Lester vidio od pukovnika Mortimera.

Mortimer je uzjahao crnoga konja a teretnoga privezao za sedlo. Juanita i dvije djevojke stajale su pred ulazom u krčmu i promatrale ga.

— Odlazim — reče Mortimer i podiže ruku u znak pozdrava.

— Osjetite li ikad da još niste toliko stari, voljela bih da dođete i da mi to kažete — reče djevojka koja ga je poljubila.

Mortimer se samo nasmijao i trenutak nakon toga nestao u tami šumarka nasuprot ulazu u krčmu.

Potražite na kiosku

VIII

– Wagon Mound! – povikao je Daherty i skočio s kočije. Putnici su pohrlili van prema krčmi i tortiljama kuharice Marije, a Daherty je smotao i pripalio cigaretu. Još šest sati vožnje bilo je pred njim.

Kad je podigao glavu, na ulazu u krčmu ugledao je dobro poznati lik u tamnom odijelu.

– Dobar dan, pukovniče! Drago mi je što vas vidim, jer to je najpouzdaniji znak da ste još na životu! – obradova se Daherty.

– I meni je drago što vas vidim, Daherty. Očekivao sam vas – reče Mortimer.

– Imate li kakav novi posao za mene? – upita Daherty.

– Samo jednu molbu – odvrati Mortimer. – Kad ćete proći kroz North Platte?

– Ne vozim na toj trasi, pukovniče. Ali učinit ću što god vam treba.

– Samo jedna sitnica. Zamolite nekoga od vozača da potraži Kate Kelly kad dođe u North Platte. Naći će je u svratištu pod nazivom »Kellyjev vrč«.

– Imate li kakvu poruku za nju?

– Imam poruku za nju i momka po imenu Jess. On radi u istom svratištu. Poruka glasi: posao je obavljen.

– Samo to, pukovniče?

– Samo to, Daherty.

– Kao da je već učinjeno, pukovniče.

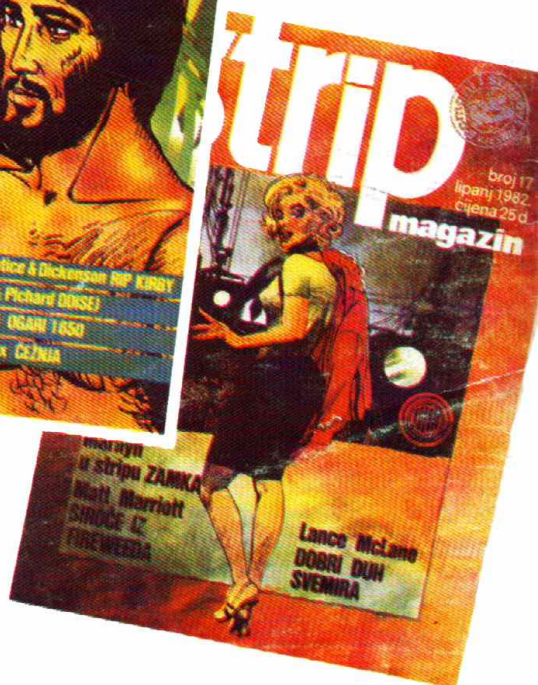
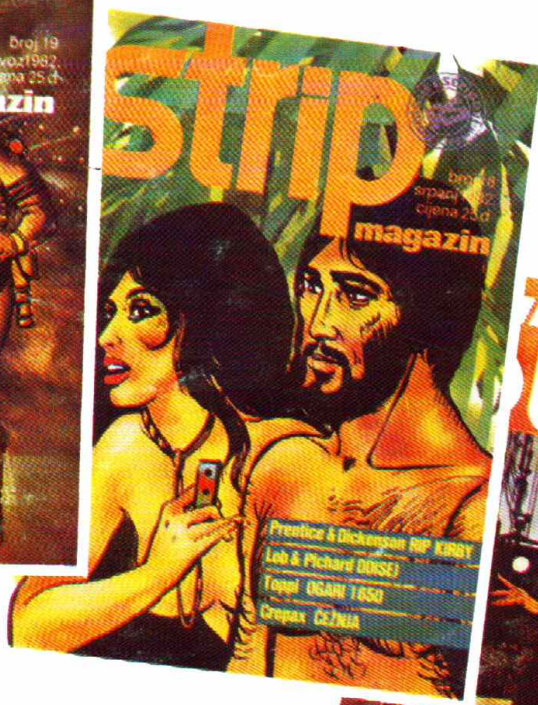
– Hvala vam, Daherty. Mnogo vam hvala.

Pukovnik Mortimer uzjahao je i polako krenuo putem na kojemu se još nije ni slegla prašina koju je podigla Dahertyjeva kočija.

K R A J

U PRIPREMI:

Nelson Nye:
JAHNAČ NA ŠARCU

Ako volite strip, onda je to

strip
magazin